

உ
கடவுள் துணை

பெரிய எழுத்து

விவேகசிந்தாமணி

(மூலமும் உரையும்)

A. S. ஜெகதீசக்கோன்,

பிரின்டர் அண்டு பப்ளிஷர்,

48-A, வடக்காவணிமூல வீதி,

மதுரை.

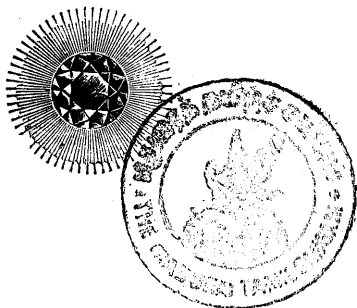
[விலை]

1947.

[அனா 5.

உ-
சிவமயம்.

பெரிய எழுத்து விவேகசிந்தாமணி (மூலமும் உரையும்)

A. S. ஜெகதீசக் கோன் ,

பிரின்டர் அண்டு பப்ளிஷர்,

48-A, வடக்காவணிமூல வீதி,

மதுரை.

1947.

விலை]

[அனா 5.

Printed at the
EASEN PRINTING WORKS,
MADURA.

விவேக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

கடவுள் வணக்கம்

வெண்பா

அல்லல்போம் வல்வினைபோம் அன்னவயிற் றிற்பிறந்த
தொல்லைபோம் போகாத் துயரம்போம்—நல்ல
குணமதிக மாமருணை கோபுரத்துள் மேவும்
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்.

(இ-ள்.) திருவருணைக் கோபுரத்துள் எழுந்
தருளிய விநாயகக் கடவுளைப் பக்தியோடு வணங்கி,
கரங்களால் அஞ்சலி செய்யில் சகல துன்பங்களும்
நீங்கும், வலிய ஆணவமலச்சேஷ்டையு மொழியும்,
இம்மையிற் றுய்வயிற்றிற் கருத்தரித் துப் பிறந்ததற்குக்
காரணமாய்தின்ற பிராரத்வவினையு மகலும், இப்
பிறப்பில் தேடப்பட்ட ஆகாமிய வினைகளும் போகும்.
எ-று.

அறுசீரடியாகிரிய கிருத்தம்.

ஆபத்துக் குதவாப் பிள்ளை யரும்பிக்குதவர வன்னங்
தாபத்தைத் தீரத்தண்ணீர் தரித்திரமறியாப் பெண்டிர்
கோபத்தை யடக்காவேந்தன் குருமொழி கொள்ளாச்சீடன்
பாபத்தைத் தீரத்தீர்த்தம் பயனில்லை யேழுந்தாளே.

(இ-ள்) ஆபத்துக் குதவாத பிள்ளையும், அரிய
பசிக்கு உதவாத அன்னமும், தாகவெப்பத்தைத் தீர்க்
காத தண்ணீரும், வறுமையறியாமல் அதிகச் செலவு
செய்யும் மனைவியும், கோபத்தைத் தணிக்காத அரசு

னும், ஆசாரியர் உபதேச மொழிகளைக் கொள்ளாத மாணாக்கனும், பாவங்களைத் தீர்க்காத தீர்த்தங்களுமாகிய இவ்வேழும் பயனில்லை. எ-று. (1)

பின்னாதான் வயதின்முத்தால் பிதாவின் சொற்புத்தி கேளான் கள்ளினற் குழலான் முத்தாற் கணவனைக் கருதிப் பாராள் தெள்ளற வித்தைகற்றூற் சீடனும் குருவைத் தேடான் உள்ளநோய் பிணிகள்தீர்ந்தா லுலகர் பண்டிதரைத் தேடார்.

(இ-ள்.) மைந்தரும் வயது முதிர்ந்தபின் தந்தை சொற்புத்தி கேளார்கள், மதுமலர்க் கூந்தலையுடைய மனைவியரும் முதிர்ந்தபின் தன் கணவனை மதிக்க மாட்டார்கள், மாணாக்கர்களும் தெளிந்து குற்றமறக் கல்வியைக் கற்றுக்கொண்டபின் ஆசிரியரைத் தேடார்கள், நோய் தீர்ந்தபின் உலகத்தினரும வைத்தியரைத் தேடார்கள். எ-று. (2)

குக்கலைப் பிடித்துநானிக் கூண்டினி லடைத்து வைத்து மிக்கதோர் மஞ்சள்பூசி மிகுமணஞ் செய்தா லுந்தான் அக்குலம் வேறதாமோ வதனிடம் புனுருண் டாமோ குக்கலே குக்கலல்லாற் குலந்தனிற் பெரிய தாமோ.

(இ-ள்.) புனுருப்பூனை வசிக்கத்தக்க கூட்டினிற் நாயைப் பிடித்து அடைத்து வைத்து மேன்மையான மஞ்சள் முதலிய அதிக வாசனைகளைப் பூசினாலும் அது ஜாதியில் வேருகுமோ? நாய் நாயாகுமே யல்லாமல் வேறு பெரியஜாதியாகுமோ ஆகாது. எ-று. (3)

ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மைபேசி உப்பில்லாக் கூழிட்டாலு முண்பதே யமிர்தமாகும் முப்பழமோடு பாலன்ன முகங்கடுத் திடுவாராயின் கப்பிய பசியிஹேடு கடும்பசி யாகுந்தானே.

(இ-ள்.) யாவரும் ஒப்பத்தக்க முகமலர்ச்சி யோடு உபசாரஞ் செய்து உண்மையான மொழிகளைப் பேசி உப்பிலாக் கூழை வார்த்தாலும் அது உண்பவர்களுக்கு அமிர்தமேயாகும். மா, பலா, வாழை முதலிய முப்பழ வர்க்கங்களோடு உயர்ந்த அன்னத்தை அன்பில்லாமல் முகங்கடுத்து ஒரு வருக் கிடுவாராகில் அவை யுண்பவர்க்கு உள்ள பசியினும் மிகு பசியை யுண்டாக்கு மல்லாமல் தணிக்காது. (எ-று.) (4)

கதிர்பெறு செந்நெல் வாடக் கார்க்குலங் கண்டு சென்று கோதிதிரைக்கடலிற் பெய்யுங்கொள்கைபோற்குவலயத்தே மதிதனம் படைத்தபேர்கள் வாடினோர் முகத்தைப்பாரார் கிதிகப் படைத்தோர்க் கீய்வார் நிலையினர்க் கீயமாட்டார்.

(இ-ள்) மேகக் கூட்டங்கள் சிவந்த நெற்பயிர்கள் நீரின்றி வாடக்கண்டும் அங்கு நீர் பொழியாது அலைகள் வீசா நின்ற சமுத்திரத்தினிடத்துப் பெய்யுந் தன்மைபோல உலகத்தில் மதிக்கத்தக்க தனம் படைத்தவர்கள் அதிக நிதி யுடையவர்க் கீவாரல்லால் நிலையிலாது வாடினோர் முகங்கண்டு கொடுக்கார்கள். (எ-று.) (5)

ஆலினை பூவுங்காயு மளிதரு பழமுமுண்டேல்
சாவுவெபட்சி யெல்லாம் தன் குடி யென்றே வாரும்
வாலிபர் வந்து தேடி வந்திப்பர் கோடி கோடி
ஆலிளையாதி போன ஸங்குவந் திருப்பதுண்டோ.

(இ-ள்.) ஆலவிருட்சத்தி னிடத்து இலை, பூ, காய், இனிமை தரும் பழம் முதலியவைகளிருந்தால் மிகுதியாகப் பல பட்சிகளும் தமதிருப்பிடம் போல் கூடி வாழும். இலை முதலியவை நீங்கி மரம் பட்டு

தீர்க்கில் ஒரு பட்சியும் சேரா. (அதுபோல) மிகுந்த செவ்வ மிருந்தால் அளவற்றந்தவர்கள் வந்து கூடி வந்தனம் செய்வார்கள். செவ்வமில்லையேல் ஒரு வருங் கூடார்கள். (எ.று.) (6)

பொருட்பாலை விரும்புவார்கள் காடிப்பாலிடை மூழ்கிப் புரள்வர் கீர்த்தி, யருட்பாவர் டிறைப்பாலைக் கனவிலுமே விரும்பார்களறவோன்றில்லார், குருப்பாவர்க் கடவுள் பால் வேதியர்பாற் புரவலர்பாற் கொடுக்கக் கோரார், செருப்பாலே யடிப்பவர்க்கு விரும்பாலே கோடி செய்போன் சேனித்தீவார்.

(இ.ள்.) செவ்வத்தினிடத்தே அதிக விருப்பங் கொள்பவர்கள் காமத்தினிடத்தே மூழ்கிப் புரள்வார்கள். அருளாகிய செவ்வத்தைத் தரும் தருமத்தைக் கனவிலும் விரும்பார்கள். கொஞ்சமும் அறிவில்லாமல் ஆசாரியரிடத்தும், கடவுளிடத்தும், அந்தணர்களிடத்தும், அரசர்களிடத்தும், ஒரு பொருளும் கொடுக்கக் கோரார்கள். கோடி செய்பொன்னுயினுந் தன்னைப் பாதரட்சையாற் சட்சிப்பவர்க்கே ஆசையோடு வந்தனம் செய்து கொடுப்பார்கள். எ.று. (7)

தண்டாமரையி னுடன்பிறந்துத் தண்டேனுகரா மண்டுகம் வண்டேகானத் திடையிருந்து வந்தேகமல மதுவுண்ணும் பண்டேபழகி யிருந்தாலுமறியார் புல்லோர் நல்லோரைக் கண்டேகளித்தங் குறவாடி தம்மிற் கலப்பர் கற்றரே.

(இ.ள்.) தவனையானது தன்னுடன் பிறந்து வளர்ந்திருக்கும் குளிரந்த தாமரையிலுள்ள தேனை உண்ணவறியாது, காட்டிலிருந்த உண்டுள்ளோடி வந்து அந்த மதுவையுண்டு களிக்கும் (அதுபோல) நெடுநாள் பழகியிருக்கினும் கற்றரே அருமையை அறிவீளார் அறியார், கற்றவரே யறிவர். எ.று (8)

வானர மழைதனி னனையத் தூக்கணங், தானேரு நேரி
சோலத் தாண்டிப் பிய்த்திடும், ஞானமுங் கல்வியு நவின்ற நூல்
களும், இனருக் குரைத்திடி லீடர தாகுமே.

(இ-ள்). முன்னமே பிரயாசையாற் கூடுகட்டி
வசித்திருந்த ஓர் தூக்கணம் பட்சி வீண் காலங்
கழித்துத் திரிந்து வசிக்க இடமின்றி மழையில்
நனைந்து வருந்திய ஒரு வானரத்தைக் கண்டு
எண்ணப்போல ஓர் இருப்பிடம் செய்து கொள்ளலா
காதா என்ற வுடனே குரங்கு சினந்து அதன்
கூட்டைப் பறித்தெறிந்ததுபோல ஞானமும்
கல்வியும் நவின்ற நூல்களும் அறிவிலார்க் குறைத்
திடில் துன்பமே யுண்டாகும். ஏ-று. (9)

தலைவன் தலைவியைப் புகழ்தல்.

வண்டு மொய்த்தனைய கூந்தல் மதன பண்டாரவல்லி
கேண்டையோ டொத்த கண்ணுள் கிழிமொழி வாயினூறல்
கண்டு சர்க்கரையோ தேனோ கனியோடு கலந்த பாகோ
அண்டர்மா முனிவர்க் கெல்லா மமுதமென் றளிக்கலாமே.

(இ-ள்). வண்டுகள் மொய்த்திருந்தது போன்ற
கூந்தலையும் கயலையொத்த கண்களையும் கிளிமொழியை
யொத்த சொல்லையுமுடைய மன்மத பொக்கிஷ
மென்னும் பெயரையுடைய கொடிபோன்றவளின்
வாயினூறல் கற்கண்டோ, சர்க்கரையோ, தேனோ,
பழத்தொடுகலந்த பாகோ அறியேன். ஆயினும்
தேவர் முனிவர்களுக் கெல்லாம் அமிர்தமென்று
கொடுக்கலாம். ஏ-று. (10)

கற்பகத் தருவைச் சார்ந்த காகமு மமுத முண்ணும்
விற்பன விவேகமுள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வார்
இப்புவி தன்னிற் கிள்ளி யிலவுகாத் ததனைப் போல
அற்பரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வ தரிதரி தாகுமம்மா.

(இ-ள்.) கற்பகவிருட்சத்தை யடுத்த காகமும் அமுதமுண்ணும், மிகுதியான அறிவுள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்த எளியவரும் வாழ்வடைவார்கள். இலவு விருட்சத்தின் காயைப் பார்த்துப் பழுக்கும் பழுக்குமென்று காத்திருந்து அபலமடையுங் கிளியைப் போல் அற்பரைச் சேர்ந்தோருலகில் வாழ்வது அரிதினுமரிதாகும். அம்மா-வியப்பிடைச்சொல.(11)

எண்ணேடி யாரெரிய விருத்தம்.

ஆலகால விஷத்தையு நம்பலா மாற்றையும் பேருங் காற்றையு நம்பலாங், கோலமா மதயானையை நம்பலாங், கொல்லும் வேங்கைப் புலியையு நம்பலாங், காலனூர்விடு தூதரை நம்பலாங், கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாம், சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினும் நெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே.

(இ-ள்.) ஆலகால வ்ஷம், ஆறு, பிரசண்டக் காற்று, அழகிய பெரிய மதயானை, கொல்லத்தக்க வேங்கைப்புலி, எமனாலே விடுத்த தூதர்கள், வேடர், மறவர் இத்யாதிபேர்களை நம்பினாலும் சேலைகட்டிய மங்கையரை நம்பொணாது. நம்புவரேல் தெருவில் நின்று மயங்கித் தவிப்பார்கள். எ-று. (12)

சங்குவெண் டாமரைக்குத் தந்தை தாயிரவி தண்ணீர் அங்கதைக் கொய்துவிட்ட லழகச்செய் தந்நீர் கொல்லுங் துங்கவெண் கரையிற் போட்டாற் தூரியன் காய்ந்து கொல்வான் தங்களி னிலைமை கேட்டா லிப்படித் தயங்கு வாரே.

(இ-ள்.) சங்குபோலும் வெள்ளைத் தாமரைக்குச் சூரியனும் தண்ணீரும் பிதா மாதாக்களாகவிருக்கினும், அத்தாமரையைக் கொய்துவிடில் அந் நீரே யதனை அழுகச்செய்து கொல்லும்; கரையில் விடில் சூரியன் காய்ந்து கொல்வான் (அதுபோல) தங்கள்

திலைவிட்டு பெயர்ந்தவர்கள் இவ்விதம் வருந்துவார்கள். எ-று. (13)

நாய்வாலை யளவேடுத்துப் பெருக்கித் தீட்டி நற்றமிழை யெழுத யெழுத்தாணி யாமோ, பேய்வாழுஞ் சுடுகாட்டைப் பெருக்கித் தள்ளி பெரிய விளக்கேற்றி வைத்தால் வீடதாமோ, தாய்வார்த்தை கேளாத சகசண்டிக் கென்சாற்றிடினு முலுத்த குணத் தவிரமாட்டான், இவாரை இயவொட்டா னிவனுமீயா னெழுபிறப்பினுங் கடையா மிவன் பிறப்பே.

(இ-ள்.) நாயினது வாலை எழுத்தாணி இலக் கணப்படி நீட்டித் தீட்டினால் நல்ல தமிழ் எழுத்துக் களை எழுதுங் கருவியாகுமா? பேய்கள் வாழுஞ் சுடு காட்டைக் கூட்டித் தள்ளிப் பெரிய விளக்கேற்றி வைத்தாலும் வாசஞ்செய்தற்குரிய வீடாகுமா? தாய் மொழி கேளாத சகசண்டிக்கு எவ்விதம் உரைக்கினும் உலோப குணத்தை விடமாட்டான். கொடுப்பாரையுங் கொடுக்கவொட்டான். இவன் ஜென்மம் எழுவகைப் பிறப்பினும் ஈனத்துவம் படைத்த ஜென்மமேயாகும். எ-று. (14)

வேம்புவாள் விழுவாள் போய்யே மேல்விழுந் தழுவாள் போய்யே தம்பலத் தின்பாள் போய்யே சாகின்றே னென்பாள் போய்யே அற்பிலுங் கோடிய கண்ணு ளாயிரஞ் சிந்தை யாளை கம்பின பேர்க னெல்லாம் நாயினுங் கடை யாவாரே.

(இ-ள்.) தியங்குவாள, விழுவாள், மேல்விழுந் தழுவாள், உரித்தானவளபோல் எச்சில் தம்பலத்தையும் உண்பாள், உன்னுடன் கூட இறப்பேனென்பாள், இவையாவும் போய்யே. இவ்வித ஜாலங்களமைந்த பல கவனங்களை யுடைய அம் பி னு ள் கொடுஞ் செய்கைகளைக் காட்டுங் கண்களையுள்ள

மங்கையரை நம்பினவர்க ளெல்லாம் நாயினுங் கீழ்ப்
பட்டவரே யாவார். எ-று. (15)

கெற்பந்தான் மங்கையருக் கழகு குன்றுங் கேள்வி யில்லா
வரசனு லுலகம் பாழாந், துர்புத்தி மந்திரியா லரசுக்கீனஞ் சொற்
கேளாப் பிள்ளைகளாற் குலத்துக்கீனம், கற்புத்தி கற்பித்தா லற்
பர்கேளார் நன்மை செய்யத் தீமையுட னயந்து செய்வார், அற்பு
ரோடினங்கிவிடிற் பெருமை தாழு மரியதவங் கோபத்தா லழிந்து
போமே.

(இ-ள்.) மங்கையருக்குக் கெற்பத்தாலழகு குறை
யும், நியாயமுறை வினவாத அரசனா லுலகு பாழா
கும், இராஜாங்கத்துக்குத் துர்புத்தியுள்ள மந்திரி
யால் கெடுதி யுண்டாகும், அறிவிலார்க்கு நல்ல புத்தி
களைச் சொன்னாலுங் கேளார், நன்மைசெய்பவர்க்கு
உடனே தீமையைப் பாரார்ட்டிச் செய்வார், இவ்வித
மான சிறியவர்களோடு கூடினவர் மகிமை குறையும்,
கோபத்தினால் அருமையாகிய தவங்களும் சிதைந்து
போம். எ-று. (16)

தன்னுடன் பிறவாத்தம்பி தனைப்பெறுத் தாயார்தந்தை
அன்னியரிடத்துச் செல்வ மரும்பொருள் வேசியாசை
மன்னிய வேட்டிசுக் கல்வி மறுமனையாட்டி வாழ்க்கை
இன்னவாக் கருமமேட்டு மிடுக்கத்துக் குதவாதன்றே.

(இ-ள்.) உடன்பிறவாத சகோதரன், தன்னைப்
பெறுத் தாய் தந்தையர், மற்றோ ரிடத்துள்ள செல்
வம், பொருளிச்சை கொண்ட வேசியராசை, ஏட்டி
லெழுதியிருக்குங் கல்வி, அயலான் மனைவியோடு
கூடிய வாழ்க்கை இந்த எட்டு வகைகளும் தக்க
சமயத்துக் குதவமாட்டாது. எ-று. (17)

ஒருநான்கு மீரையு மோன்றே கேளா யுண்மையா யைய ரையு மரையுக் கேட்டேன், இருநான்கு முன்றுடனே யொன்றுஞ் சொல்லா யிம்மொழியைக் கேட்டபடி யியந்தாயாயின், பெருநாந் கும் மறுநாந்கும் பெறுவாய் பெண்ணே பின்னையோர் மொழி புகல வேண்டாமின்றே, சரிநாந்கும் பத்துமொரு பதினைந்தாலே சகிக்கமுடி யாதினியென் சகியே மானே.

(இ-ள்.) ஆருவதுராசி கன்னி, மூன்றாவதுநாள் செவ்வாய், பனிரண்டாவது நட்சத்திரம் உத்திரம், இருபத்தெட்டாவது வருடம் ஜெய, இருபத்தொன்ப தாவது ஆண்டு மன்மத (கருத்து) கன்னியே உன் செவ்வாயைக் கேட்டேன் ஒருத்திரம் சொல்வாய், கேட்டபடி கொடுப்பாயாகில் ஜெயம் பெறுவாய், வேறு மொழி சொல்லக்கூடாது, மன்மதவேதனை இன் என்னால் சகிக்கமுடியாது மானே. எ-று. (18)

(இது ஓர் வீரகமுற்றோன் கூறியது.)

எழுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

தேனுகர் வண்டு மதுதனை யுண்டு தியங்கியே கிடந்ததைக் கண்டு, தானதைச் சம்பு வின்கனியென்று தடங்கையா லெடுத்து முன் பார்த்தாள், வானுறுமதியம் வந்த தேன்றெண்ணி மலர்க் கரங் குவியுமென்றஞ்சிப் போனது வண்டோ பறந்தது பழமோ புதுமையோ விதுவேனப் புகன்றாள்.

(இ-ள்.) தேனை யுண்ணத்தக்க வண்டுகள் அந்த மதுசுகளையுண்டு பயங்கிக்கிடந்ததைக் கண்ட ஓர் பெண் அதை நாவற்பழமென்று விசாலித்த தனது கையா லெடுத்துப் பார்த்தாள். அவ்வண்டு அவள் முகத்தினழகால் ஆகாயத்தின் கண்ணுள்ள சந்திரன் வந்ததென்று நினைத்து அதனால் அவள்கரமாகிய தாமரைமலர் மூடிக்கொள்ளுபென்று பயந்து பறந்தது. பின்பு அம்மங்கை பறந்துபோனது

வண்டோ பழமோ அல்லது யாது புதுமையோ வென்று ஐயமுற்றுச் சொன்னான். எ-று. இது ஒரு ஸ்திரீயின் முகத்தையும் கரத்தையும் வியந்து கூறியது. (19)

கருதியநூல் கல்லாதான் மூடனாகும் கணக்கறிந்து பேசாதான் கசடாகும், ஒரு தொழிலு மில்லாதான் முகடியாகும் ஒன்றுக்கு முதவாதான் சோம்பனாகும், பெரியோர்கள் முன்னின்று மரத்தைப் போலும் பேசாமலிருப்பவனே பேயனாகும், பரிவுசொல்லித் தழுவினவன் பசப்பனாகும் பசிப்பவருக் கிட்டுண்ணுன் பாவியாமே.

(இ-ள்.) மதிக்கத்தக்க நல்ல சாவ்ஸ்திரங்களைக் கல்லாதவன் மூடன், அளவறிந்து பேசாதவன் கசடன், ஒரு தொழிலு மில்லாதவன் மூதேவி, ஒன்றுக்கும் முதவாதவன் சோம்பன், மரம்போல் வணங்காது அறிவுடையோர் முன் நின்று துகியா திருப்பவனே பேயன், அன்பின்றி அன்புபோற் காட்டித்தழுவுகின்றவன் பசப்பன், பசியாளர்க்குக் கொடுத்துண்ணாதவன் பாவி. எ-று. (20)

தாங்கொனு வறுமைவந்தாற் சபைதனிற் செல்லநானும் வேங்கைபோல் வீரங்குன்றும் விருந்தினர்க்காண நானும் பூங்கொடி மனையாட்கஞ்சம் புல்லருக்கினக்குஞ் செய்யும் ஓங்கிய யறிவுகன்று முலகேலாம் பழிக்குந்தானே.

(இ-ள்.) பொறுப்பதற்கரிய தரித்திரம் ஒருவனுக்கு வந்தால்சபையிற்செல்லவெட்கமாம், வேங்கை புலிபோலுள்ள வீரமும் குறையும், விருந்தினரைப் பார்க்கவும் வெட்கமுண்டாகும், புட்பக் கொடி போன்ற இடையையுடைய தன் மனைவிக்கும் பயப்படவேண்டிவரும், அற்பர்களோடும் கூட்டுறவுண்டாம், மென்மேலும் வளரத்தக்க அறிவும் குறையும், உலகமெல்லாம் பழித்தற் கிடமுண்டாம்.

அரும்பு கோணிடி வதுமணங் குன்றுமோ
கரும்பு கோணிடிற் கட்டியும் பாகுமாம்
இரும்பு கோணிடிற் யானையை வெல்லாம்
நரம்பு கோணிடிற் நாமதற்கென் செய்வோம்.

(இ-ள்.) புட்பத்தரும்பு கோணலாயிருந்தாலும்
அதன் மணம் குறையுமோ குறையா, கரும்பு கோண
லாயிருந்தாலும் வெல்லமும் பாகுமாகும், இரும்பு
கோணலானால் பெரிய மதயானையையும் ஜெயிக்கலாம்.
தேக நரம்புகள் கோணிடிற் (நிரியாண திசை ஒரு
வர்க் கெய்திடில்) நாமென்ன செய்வோம். எ-று.

அன்னையே யனையதோழி யறந்தனை வளர்க்குமாதே
உன்னையோ ருண்மைகேட்பே னுரைதேரிக் துரைத்தல்வேண்டும்
என்னையே புணருவோர் களெனக்குமோ ரின்பம்நல்கிப்
பொன்னையுங் கொடுத்துப் பாதப்போதினில் வீழ்வதேனோ.

(இ-ள்.) தாய்போலுங்கருணையுள்ள பாங்கியாகிய
தரும குணமுள்ள பெண்ணே ! உன்னிடத்தில்
ஒருண்மை கேட்கிறேன் அதைத் தெரிந்து சொல்ல
வேண்டும். (அதாவது) என்னிடத்து கலவியை
விரும்பினவர்கள் எனக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்துப்
பொருளையுங் கொடுத்து எனது மலர்போன்ற காவில்
வீழ்கின்றார்கள் யாது காரணம். எ-று. (23)

பொம்மெனப் பணத்து விம்மிப் போர் மதன் மயங்கிவீழ்ங்
கொம்மைசேர் முகையினுளே கூறுவே னென்று கேண்மோ
சேம்மையி றறஞ் செய்யாதார் திரவியஞ் சிதறவேண்டி
நம்மையுங் கள்ளுஞ் சூதும் நான்முகன் படைத்தவாரே.

(இ-ள்.) பொலிவாகிப் பருத்து விம்முதலுற்று
வலிமையுள்ள மன்மதனையும் மயங்கச் செய்யும் வட்ட
வடிவமான தனத்தையுடையவளே ஒன்று சொல்லு

கிறேன் கேட்பாயாக செவ்வையாகத் தருமஞ் செய்
யாதவர்களது பொருள்களெல்லாம் சிதறுதலடையும்
பொருட்டே நம் போன்ற வேசியரையும், கள்ளையும்,
சூதாடுதலையும் பிரமதேவன் படைத்திருக்கிறான். எ-று

இவ்விரண்டு செய்யுளும் ஒருதொடர்.

போன்றோடு மணியுண்டானால் புலைஞரும் கிளைஞரென்று
தன்னையும் புகழ்ந்துகொண்டு சாதியின் மணமுஞ்செய்வார்
மன்னரா யிருந்தபேர்கள் வகைகெட்டுப் போவாராகில்
பின்னையு மாறோவென்று பேசுவா ரேசுவாரே.

(இ-ள்.) பொருளும், புகழும் ஒருவனுக்கு உண்
டானால் அவன் புலையனாகி லும் தன் சுற்றத்தா
னென்று புகழ்ந்து கொண்டு உயர்ந்த ஜாதியிலும்
மணமுடிப்பார்கள். அரசராயிருந்தவரும் யாதொரு
வழியுமின்றிக் கெட்டுப்போவாராகில் அவரை யாரோ
வென்று இகழ்ச்சியாகப் பேசுவார்கள். எ-று. (25)

கவி விருத்தம்.

வேதமோதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதிமன்னர் நெறியினோர்க் கோர் மழை
மாதர்கற்புடை மங்கையர்க் கோர் மழை
மாதமுன்று மழையெனப் பெய்யுமே.

(இ-ள்.) வேதமோதுகின்ற அந்தணர்க்கு ஒரு
மழை, நீதி வழி தப்பாத அரசர்க்கு ஒரு மழை, அழ
கிய கற்பிற் சிறந்த மங்கையர்க்கு ஒரு மழை, ஆக
ஒவ்வொரு மாதத்திலும் மூன்று மழை வருஷிக்கும்.
எ-று. (26)

அரிசினிற்றிடு மந்தணர்க் கோர் மழை
வரிசைதப்பிய மன்னருக் கோர் மழை
புருஷனைக் கொன்ற பூவையர் கோர் மழை
வருஷ மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே.

(இ-ள்.) தற்காலம் அரிசி விற்பனை செய்கின்ற
 வீராமணர்களுக்கு ஒரு மழை, நியாயந் தவறிய
 ராஜாக்களுக்கு ஒரு மழை, கணவனைக் கொல்லும்
 பெண்களுக்கு ஒரு மழை ஆக ஒவ்வொரு வருஷத்
 திலும் மூன்று மழை பொழிசின்றன. எ-று. (27)

திருப்பதி மிதியாப்பாதஞ் சிவனடி வணங்காச் சேன்னி
 இரப்பவர்க் கியாக் கைகளி னியசொற் கேளாக் காது
 புரப்பவர் தங்கள் கண்ணீர் போழிதரச் சாகாத்தேகம்
 இருப்பினும் பயனென் காட்டி லேரிப்பினு மில்லைதானே.

(இ-ள்) ஸ்ரீ சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்
 கும் திவ்விய கேஷத்திரங்களை மிதியாதான் பாதமும்,
 சிவபெருமானுடைய பாதத்தை வணங்காதான் தலை
 யும், யாசிப்பவர்க்குக் கொடாதான் கைகளும், இனி
 மையான சொற்களைக் கேளாதான் செவியும், தங்களை
 ரட்சிக்கின்றவர்கள் கண்களிலிருந்து ஜலமொழுகப்
 பார்த்தும் உயிர் கொடாதான் தேகமும் இருந்தும்
 பயனென்ன, காட்டினில் வைத்து எரித்திடினும்
 பயனில்லை. எ-று. (28)

தன்னுடன் தனக்கொன் றீந்தால் தக்கதோர் பலமாகும்
 மின்னியல் வேசிக்கீந்தால் மெய்யிலே வியாதி யாகும்
 மன்னிய வுறவுக் கீந்தால் வருவது மயக்க மாகும்
 அன்னிய பரத்துக் கீந்தா லாருயிர்க் குதவியாமே.

(இ-ள்.) தன் தேகத்துக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கில்
 அதற்குத் தக்க பலமுண்டாகும், மின்னலைப்போல
 அன்பைக் காட்டி மறைக்கும் இயல்புள்ள வேசை
 யருக்குக் கொடுத்தால் தேகத்தில் பிணியுண்டாகும்,
 பொருந்திய உறவினர்க்குக் கொடுத்தால் மன மயக்

கமே வருவதாகும். அன்னியர்க்குக் கொடுத்தால் சார்ந்த உயிர்த் துணையாகும். எ-று. (29)

படியினப்பொழுதே வதைத்திடு பச்சைநாவியை நம்பலாம் பழிநமக்கென வழிமறித்திடும் பழைய நீலியை நம்பலாங் கொடுமதக்குவ டேன வளர்த்திடு குஞ்சரத்தையு நம்பலாங் குலுங்கப்பேசி நகைத்திடுஞ் சிறுகுமரர் தம்மையு நம்பலாங் கடையிலக்கழு மெழுதிவிட்ட கணக்கர் தம்மையு நம்பலாங் காக்கைபோலிழி பார்த்திடுங் குடி காணியாளரை நம்பலாம் நடைகுலுக்கியு முகமினிக்கியு நகை நகைத்திடு மாதரை நம்பொனுதுமெய் நம்பொனுதுமெய் காணுமே.

(இ-ள்) உலகத்தில் உண்ட பொழுதே கொல்லத் தக்க விஷத்தையும், பழியைக்கருதாது ஓர்வணிகளை வழிமறித்துக் கொலை செய்த பழையனார் நீலியையும், கொடிய மும்மதங்களையுடைய மலைபோன்று வளர்ந்திரா நின்ற யானையையும், குலுக்கிப்பேசிச் சிரித்து ஏமாற்றும் யவ்வனச் சிறுவரையும், குடிகளுக்குக் கணக்கின் உள் வயனத்தைக் காட்டாமல் மோச வகையாய்த் தான் எழுதிவைத்த கட்டுத் தொகையைக் காட்டி வஞ்சிக்கும் கணக்கர்களையும், ஒரே விழியையுடையதா யிருந்து கூரிய பார்வையையுடையதான காக்கையைப் போல் பயிரிடுங் குடிகளுக்கு யாதொரு ஆதாரமுங் கிட்டாதபடி கட்டிக் காக்கும் காணியாட்சியையுடையவரையும் நம்பலாம். நடக்கும்போதே குலுக்கியும், முகத்தை மஞ்சள் முதலியவற்றால் மினுக்கியும், பற்களைத்தெரிய நகைத்தும் திரிகின்ற மாதர்களை நம்பக்கூடாது உண்மை, உண்மை, உண்மை. எ-று. (30)

கவி நிலைத்துறை.

வண்டு க விருந்தி டின் மதுவை யுண்டி டும்
தண்ட மி ழிருந்தி டிற் சங்கஞ் சேர்க் திடுஞ்
குண்டு ணி யிருந்தி டிற் கோள்கள் மிஞ்சி டும்
பெண்டு க விருந்தி டிற் பெரிய சண்டையாமே.

(இ-ள்.) வண்டுகள் இருந்தால் தேனையுண்ணும்
அழகிய தமிழிருந்தால் அநேக கூட்டத்தினர்
உறவுண்டாகும், குண்டுணிகளிருந்தால் கோள்களே
மிகுதியுண்டாகும்; பெண்கள் பலர் கூடியிருந்தால்
பெரிய சண்டை சச்சரவுகளுண்டாகும். எ-று. (31)

அறசேடியாசிரிய விருத்தம்.

கற்புடை மாதர் கோங்கை கவரி மான் மயிரின் கற்றை
வெற்புறு வேங்கை யின்றோல் வீரன்கை வெய்ய கூர்வேல்
அற்பர்தம் பொருள் கடரமு மவரவ ரிறந்த பின்னே
பற்பலர் கோள்வா ரிந்தப் பாரினி லுண்மை தானே.

(இ-ள்.) கற்புள்ள பெண்களின் முலை, கவரி
மான் மயிர்முடி, மலையிலுள்ள வேங்கையின் தோல்,
சுத்த வீரர்களின் கையிலுள்ள வேல், அற்பர்கள்
இடத்திலுள்ள பொருள் இவையாவும் அவரவர்
உயிர் நீங்கிய பின்னே பலருங் கைக்கொள்வார்கள்.
இவை உலகத்தில் சத்தியமே. எ-று. (32)

விணர்பூண்டாலுந் தங்கம் வெறும்பொய்யர் மேற்பூச்சென்பார்,
பூணுவார் தராப் பூண்டாலும் பொருந்திய தங்கமென்பார்
காணவே பனைநிறப் பாற்குடிக்கினுங் கள்ளே யென்பார்
மானுலகத்தோர் புல்லர் வழங்குரை மெய்யென்பாரே.

(இ-ள்.) அற்பர்கள் தங்கத்தை அணிந்திருந்
தாலும கண்டவர்கள் தங்கமல்ல மேற்பூச்
சென்பார்கள். பூணத்தக்க செல்வர்கள் தரா, பித்தனை

முதலிய நகைகளை அணிந்திருந்தாலும். உயர்ந்த தங்கமென்பார்கள். பலரும் பார்க்கப் பனை நிழலி லிருந்து பாலைக் குடித்தாலும் கள் குடித்தான் என்பார்கள். பெருமைதங்கிய உலகத்தோர், அறிவீனர் உரைக்கும் மொழிகளையே மெய்யென்பார்கள். எ-று.

(33)

ஓரியே மீனுவந்துணிழந்தையோ
நாரியே நீளபிறை நாட்டிலில்லையோ
பாரிய கணவனைப் பழுதுசெய்து நீ
நீரிலேயிருப்பது நிலைமையல்லவே.

(இ-ள்.) கணவனை யிகழ்ந்து நீங்கி வந்த ஒரு பெண், 'ஓ நரியே! ஓர் மீனை யிச்சித்து வாயிலிருந்த உணவை யிழந்தனையே யாது காரணம்' என்ன அந் நரி, 'ஓ பெண்ணே! ஏதேனும் தவறுதல் உலகத்தில் இல்லையா? நீயோ பெருமை தங்கிய புருஷனை இழந்து நீ இத்தன்மையிலிருப்பது உன் தன்மைக் கழுகல்லவே' என்றது. எ-று.

(34)

அறுசேடியாசிரிய விருத்தம்.

சம்புவே யென்ன புத்தி சலந்தனின் மீனை நம்பி
வம்புறு வடத்தைப் போட்டு வானத்தைப்பார்ப்பதேறே
அம்புனி மாதேகேளா யரசனை யகலவிட்டு
வம்பனைக் கைபிடித்த வாறுபோ லாயிற்றன்றே.

(இ-ள்.) 'நரியே! என்ன மதியால் ஜலத்திற் துள் ளரிய மீனை நம்பி நாற்றமுள்ள மாமிசத் துண்டை யிழந்து ஆகாயத்தை எட்டிப் பார்க்கின்றனை? யாது காரண'மென்று கேட்ட பெண்ணைப்பார்த்து, அந்த நரி 'உலகத்தில் மெச்சத்தக்க பெண்ணே! தன் நாயக னாகிய அரசனை அகலவிட்டு மற்றொரு புருஷனைக்

கைப்பிடித்த வாறுபோலாயிற்றென் றறிவாயாக' வென்றது. எ-று. (35)

மூப்பிலாக் குமரிவாழ்க்கை முனையிலா வரசன்வீரங் காப்பிலா விளைந்தபூமி கரையிலா திருந்தவோரி கோப்பிலாங்கொண்ட கோலங் குருவிவாங்கொண்ட ஞானம் ஆப்பிலாச் சகடுபோலே யழியுமென் றுரைக்கலாமே.

(இ-ள்.) தனக்கு முத்தோரில்லாமல் தனியே வாழும் வாலிபப்பெண்ணின் வாழ்வும், கோபமில்லாத அரசன் வீரமும், காத்தலில்லாமல்விளைந்த பூமியும், கரையில்லாதிருந்த ஏரியும், தன்னிடம் வேண்டியவைகளமைதலில்லாதவன் கொள்ளும் டம்பமும், ஆசாரியனில்லாதவன் கொண்ட ஞானமும் ஆகிய இவையாவும் அச்சாணியில்லாத வண்டி போல் அழிந்து போமென்று சொல்லலாம். எ-று. (36)

பொன்னின்மணி கின்கிணி சிலம்போலி புலம்பு
மின்னுமணி மேகலைகள் மெல்லென வொலிப்பச்
சின்னமலர் கொண்டுசில சேடியர்கள் சூழ
அன்னமேன வல்லவென வாமேன வுரைத்தார்.

(இ-ள்.) பொன்மணிகளும், சதங்கை மணிகளும், சிலம்புகளும் சப்திக்க, பிரகாசிக்கின்ற மணி மேகலைகள் மெதுவாய் ஒலிக்க, அரும்பு மலர்களைக் கண்டு சில பாங்கியர்கள் சூழ்ந்துவர, நடக்கின்றவள் அன்னமோ ஏதோவென்று கண்டோர் கூறினர். எ-று. இது ஒரு பெண் நடையைப்பற்றிக்கூறியது.

கானலை நீரென்றெண்ணிக் கடுவெளிதிரியு மான்போல்
மானுறு மிலவுகாத்த மதியிலாக் கிள்ளையப்போல்
தேவினைக்கண்டு தும்பிதியங்கிய தகமையப் போல்
கானுனை யரசென்றெண்ணி னானையும் போக்கினேனே.

(இ-ள்.) கானலைத் தண்ணீரென்று நினைத்து வெட்ட வெளியில் ஓடித்திரியும் பான் போலவும், பழுக்குமென்று இலவுவிருட்சத்தைக் காத்த அறிவில்லாத கிளியைப் போலவும், கள்ளையுண்டு மயங்கிய வண்டு போலவும், நான் உன்னை ராஜனென்று கருதி நானே வீணாகப் போக்கினேன். ஏ-று. (38)

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்துதல்.

சங்குமுழங்குந் தமிழ்காடன் றன்னை நினைந்தபோ தெல்லாம் போங்குகடலு முறங்காது பொழுதோர் காளும்விடியாது திங்களுறங்கும் புள்ளுறங்குந் தென்றலுறங்குந் சிலகாலம் எங்குமுறங்கு மிராக்கால மென்கண்ணிரண்டு முறங்காவே.

(இ-ள்.) சங்குகள் முழங்கா நின்ற எனது தமிழ் நாட்டதிபனை நினைக்கும் போதெல்லாம் அலைகள் வீசாநின்ற சமுத்திரமும் தூங்குவதில்லை, பொழுது விடிகிறதில்லை, சந்திரனும், அன்றில், குயில் முதலிய பட்சிகளும், தென்றக் காற்றும் சில காலம் தூங்கும்; பேய் முதலிய சகல பிராணிகளும் தூங்கத்தக்க இராக் காலத்தில் யாது காரணமோ என் கண்கள் மட்டும் உறங்குவதில்லை. ஏ-று. (39)

அரவினை யாட்டுவாரு மருங்கி றாட்டுவாரும்
இரவினிற் றனிப்போவாரு மேரீரீர் கீத்துவாரும்
விரைசேறி குழல்யான வேசையை விரும்புவாரும்
அரசனைப் பகைத்திட்டாரு மாருயிர் ரிழப்பர்தாமே.

(இ-ள்.) பாம்பாட்டுகிறவர்களும் அரிய யானைப் பாகர்களும், இராத்திரியில் தனி வழி செல்கின்றவர்களும், தடாக ஜலத்தில் நீந்துகின்றவர்களும், வாசனை நிறைந்த கூந்தலையுடைய வேசியரை இச்சிக்கின்றவர்களும், அரசனைப் பகைத்துக் கொண்டவர்களும், பொருந்திய உயிரை இழப்பார்கள். ஏ-று.

வாழ்வது வந்தபோது மனந்தனின் மகிழவேண்டாம்
தாழ்வது வந்ததானுற் றளர்வரோதக்கோர் மிக்க
ஊழ்வினை வந்ததானு லோருவரால் விலக்கப்போமோ
ஏழையா யிருந்தோர் பல்லக்கேறுதல் கண்டிலீரோ.

(இ-ள்.) வாழ்வு வந்த காலத்தில் மனத்தில்
மகிழ்ச்சியை வைக்கக்கூடாது; தாழ்வு வந்ததென்று
வருந்தவுங்கூடாது— இது மேலானோர் செய்கை.
ஊழ்வினையால் வரும் செய்கைகளை யாரால் விலக்
கலாம்? ஏழையாயிருந்தவர்கள் உடனே சிவிகையி
லேறத்தக்க செல்வவான்களாதலை நீங்கள் பார்த்த
தில்லையா? எ.று. (41)

பருப் பதங்கள் போனிறைந்திடு நவமணிப் பலன்களைக்
கொடுத்தாலும், விருப்ப நீங்கிய கணவரைத் தழுவுதல் வீணதாம்
விரை யார்ந்த, குருக்கு சந்தனக் குழம்பினை யன்பொடு குளிர்நர
வணித் தாலும், சேருக்கு மிஞ்சிய வற்பர்தத் தோழமை சேப்பவு
மாகாதே.

(இ-ள்.) மலைகளைப்போல் குவியல் குவிபலாக
ஒன்பதுவகை ரத்தினங்களையும் பலனாகக் கொடுத்த
தாலும் விருப்பமில்லாத கணவரைக் கூடுதல் வீணை
யாம். வாசனை பொருந்திய மிதந்த செருக்குடைய
அற்பர்கள் சந்தனக்குழம்பை ஆசையோடு குளிர்ச்சி
தரப் பூசினாலும், அவர்கள் சினேகத்தை வாயினால்
சொல்லவுங்கூடாது. எ.று. (42)

கவிவிருத்தம்.

பெருத்திடு செல்வமாம் பிணியங் துற்றிடில்
உருத்தேரி யாமலே யொளிமயங் கிடும்
மருத்துள தோவெனில் வாகடத் திகை
தரித்திர மென்னுமோர் மருத்திற் றீருமே.

(இ-ள்.) ஒருவனுக்குப் பெருத்த செல்வச்செருக் கென்னும் வியாதிவந்து கூடினால் உருவம் தெரியாமல் கண்ணொளி மழுங்கி விடும். இதற்கு மருந்துள்ள தோ வென்று ஆராயில் வயித்தியர் கூறிய வாகடங்களிலில்லை. தரித்திரமென்று சொல்லத்தக்க மருந்தினால் உடனே தீரும். எ-று. (43)

அறுசீரடிபாசிரிய விருத்தம்.

அத்தியின் மரவும் வெள்ளை யாக்கைகோள் காக்கை தானும்
பித்தர்தம் மனமு நீரிற் பிறந்தயின் பாதங் தானும்
அத்தன்மால் பிரம தேவனு ளளவிடப் பட்டாலுஞ்
சித்திர விழியார் நெஞ்சங் தெரிந்தவ ரில்லை கண்டிர்.

(இ-ள்.) அத்திமரத்தின் பூவையும் வெண்ணிறமுள்ள காக்கையையும், பயித்தியகாரர் மனதையும், ஜலத்திற் பிறந்த மச்சங்களின் பாதத்தையும், சிவன், விஷ்ணு, பிரமதேவன் முதலியவர்களால் அளவிடப்பட்டு ஓர்வேளை கண்டறிந்தாலும் சித்திரத்தை யொத்த கண்களையுடைய பெண்களின் நெஞ்சத்தின் கருத்தைக் கண்டு தெரிந்தவர்கள் உலகத்திலில்லை. இது உண்மை. எ-று. (44)

சோல்லுவார் வார்த்தை கேட்டுத் தோழமை யிகழ்வார் புல்லர்
கல்லவர் விசாரியாமற் செய்வரே நர்சோற் கேட்டு
வல்லியம் பகவுங்கூடி மாண்டதோர் கதையைப் போல
புல்லிய ரோருவராலே போருமே யாவுநாசம்.

(இ-ள்.) அற்பர்கள் பிறர் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சினேகத்தை இகழ்வார்கள், மேலானவர்கள் நன்றாய் விசாரியாமல ஒன்றையும் செய்வாரோ? செய்யார். ஓர் நரியின் சொல்லைக் கேட்டு ஒரு புலியினிடத்துப் பசு சேர்ந்து இறந்துபோன கதை

யைப்போல் அறிவீனராலே யாவும் நாசமாய்ப்போம்.
இக்கதை பஞ்சதந்திரத்திலுள்ளது. (45)

கதலி வீரர் களத்திடை வையினும்
குதலை வாயிற் குழவிகள் வையினும்
மதன லீகையின் மங்கையர் வையினும்
இதமுறச் செவிக் கின்பம் விளையுமே.

(இ-ள்.) விருதுகளைப்பெற்ற சுத்தவீரர்கள் யுத்த
களத்தி னிடத்துத் திட்டினாலும், மழலைச் சொற்களை
யுடைய குழந்தைகள் வைதாலும், மன்மத லீலா
வினோத கலவியில் மங்கையர்கள் நிந்தித்தாலும்,
இனிமையுறச் செவிக்கு இன்பமே உண்டாகும்.
எ-று. (46)

புத்திமான் பலவானுவான் பலமுளான் புத்தியற்றால்
எத்தனை விதத்திலும் இடறது வந்தே தீரும்
மற்றொரு சிங்கத்தன்னை வருமுயல் கூட்டிச் சென்றே
உற்றதோர் கிணற்றில் சாயல் காட்டிய உவமை போலாம்.

(இ-ள்.) ஓர் சிங்கத்தை ஒரு முயல் கூட்டிக்
கொண்டுபோய் ஓர் கிணற்றில் அதன் சாயலைக்காட்டிக்
கொன்ற உவமைக் கதைபோல எவ்வளவு வீரத்
தன்மை யுள்ளவனும் புத்தியில்லாவிடில் எந்த
விதத்திலு மவனுக்குத் துன்பமே வந்துசேரும்.
ஆதலால் புத்தியுள்ளவனே பலவான். எ-று. இக்கதை
பஞ்சதந்திரத்திலுள்ளது. (47)

மானமுள்ளோர்க டன்றோர் மயிரறி நுயிர் வாழாத
கானுறு கவரிமான் போற்கனம்பெறு புகழேபூண்பார்
மானமோன் றில்லார் தாமுமழுங்களாய்ச் சவங்களாகி
இனமாங் கழுதைக் கோப்பா யிருப்பரேன் றறையலாமே.

(இ-ள்.) தன்னிடத்திலுள்ள ஓர் மயிரறுந்
தாலும் உயிரைவிடுக்கின்ற கவரிமாணைப்போல் மான
முள்ளவர்கள் எப்பொழுதும் புகழையே விரும்புவார்
கள். மானமில்லாதவர்கள் புத்திமழுங்கிச் சவங்களாகி
ஈனமடைந்த கழுதைக் கொப்பாய் இருப்பார்கள்
எ-று. (48)

கவிரிலைத் துறை.

கழுதை காவெனக் கண்டுநின் ருடிய வலகை
தொழுதுமீண்டுமக் கழுதையைத் துதிசெய்து வந்தால்
பழுதிலாகும் கார்டிக ராமேனப் பகரும்
முழுது மூடரை மூடர் கொண்டாடிய முறைபோல்.

(இ-ள்.) அறிவில்லாத மூடர்களை அவரினுந்
தாழ்ந்த முழுமூடர்கள் கொண்டாடிப் புகழ்வது
எவ்வாறெனில், ஒருகழுதை காவென்று கத்தியதைப்
பார்த்து அதிற்கிசைய நின்றாடிய பிசாசு திரும்பவும்
அந்தக் கார்த்தபத்தை வணங்கித் துதிசெய்ய அது
குற்றமில்லாக் குரலையுடைய நமக்கு ஒப்பானவர்
களயாரெனச் சொல்வது போலிருக்கும். எ-று. (49)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆசாரஞ் செய்வாராகி லறிவோடு புகழுமுண்டாம்
ஆசார நன்மையானு லவனியிற் றேவராவர்
ஆசாரஞ் செய்யாராகி லறிவோடு புகழுமற்றுப்
பேசாமற் பேச்சுமாகிப் பிணியோடு கரிகில் வீழ்வார்.

(இ-ள்.) ஒழுக்கம் தவறாது செய்வாராகில்
அவருக்கு நல்ல ஞானத்தோடு புகழுமுண்டாம்.
அவ்வொழுக்கமே நன்மையாய் அதிகரிக்குமாகில்
அவரே உலகத்தில் தெய்வமாவார். ஒழுக்கம்
தவறுவாராகில் அறிவோடு நல்ல கீர்த்தியுமற்று

ஊமையர்போலப் பேசுவாராகில் இம்மையிற் பிணி யாலுழன்று மறுமையில் நரகத்தை யடைவார்கள். எ-று. (50)

செல்வம்வந் துற்றபோது தெய்வமுஞ் சிறிதுபேணர்
சோல்வதை யறிந்துசொல்லார் சுற்றமுந் துணையும்பேணர்
வேல்வதே கருமமல்லால் வேம்பகை வலிதேன் றேண்ணர்
வல்வினை வினைவும் பாரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்.

(இ-ள்.) உலகத்தில் வாழும் மானிடர்க்குச் செல்வமானது மிகுதியாய் வந்து சேர்ந்த பொழுது கொஞ்சமேனும் தெய்வத்தையும் கருதார், சொல்லு கின்றதைக் கேட்டுப் பதிலுஞ் சொல்லார், பந்துமித் திரர்களையும் கவனியார், எக்காரியத்திலும் ஜெயத் தையே கருமமாகக் கருதுவரேயல்லாமல் வெவ்வி யபகைவனுடைய வலிமையை எண்ணார்கள்; வலிய பாவ வினைவையும் பாரார்கள். எ-று. (51)

யானையைச் சலந்தனி லிழுத்த வக்கரா
பூனையைக் கரைதனிற் பிடிக்கப் போருமோ
தானையுந் தலைவருந் தலம் விட்டேகிலுல்
சேனையுஞ் செல்வமுந் தியங்கு வார்களே.

(இ-ள்.) ஜலத்திலிருந்த ஓர் பெரிய மதயானை யைக் கடித்திழுத்த முதலையானது கரையிலுள்ள ஒரு பூனையைப் பிடிக்கக் கரையிற் செல்லமாட்டாது. அதுபோல் அரசர்களும் சதுரங்க சேனைகளுடன் தங்களிருப்பிடம் விட்டுச் சென்றால் செல்வமிருந்த சேனையுடன் தியங்குவார்கள். எ-று. (52)

கோண்டந் கலைகளோடுங் குணமிலாக் கோதைமாரைக்
கண்டுவிண்டிருப்ப தல்லாற் கனவிலும் புல்லவொன்னு
துண்டென மதுவையுண்ண வோவியப்பூவில் வீழ்ந்த
வண்டினம் பட்டபாடு மனிதரும் படுவர்தாமே.

(இ-ள்.) நல்ல சாஸ்திரப் பயிற்சியும், நற்குணமும் இல்லாத மங்கையர்களைக் கண்ணால் நிதானித்துப் பார்த்து அவர்களை விலக்க வேண்டுமேயல்லாமல் கனவிலுஞ் சேரவொண்ணாது. சேருவரேல் எழுதிய சித்திரமாகிய தாமரையில் தேனுண்டென்று வீழ்ந்து வருந்திய வண்டுக் கூட்டங்கள் படும்பாடு அவர்களுமடைவார்கள். எ-று. (53)

மயில்குயில் செங்கா லன்னம் வண்டுக் னுடையன்றி அயிலேயிற் றரவுதிங்க ளாதவ ளாதவ னுழி கொக்கோ யெரும்கின் கமலம் பன்முன் றுறுகுணமுடையோர் தம்மை இயலுறு புனியோர் போற்று மீசனென் றெண்ணலாமே.

(இ-ள்.) மயில், குயில், சிவந்த கால்களையுடைய அன்னம், வண்டு, கண்ணாடி, பன்றி, கூர்மைபொருந்திய பற்களையுடைய பாம்பு, சந்திரன், சூரியன், சமுத்திரம், கொக்கு, உயர்ந்த ஆகாயம், தாமரை இப்பதின் மூன்று பொருள்களிடத்துமுள்ள குணங்களை வகித்தவர்கள் உலகத்தவரெல்லாம் போற்றும் ஈசனென்று சொல்லலாம். எ-று. (54)

தேருளிலாக் கலையினுர் செருக்குமாண்மையும்
பொருளின வறிஞர்தம் பொறியடக்கமும்
அருளிலா வறிஞர்தம் மௌனநாசமும்
கருளிலா மங்கையர் கற்புமோக்குமால்.

(இ-ள்.) தெளிவில்லாத கல்வியாளர்களுடைய அலங்காரமும், மனோஷுக்கமும், பொருளில்லாத தரித்திரர்களுடைய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்ற ஐம்பொறிகளின் அடக்கமும், அருளில்லாத ஞானிகளின் மவுனநாசமும், மகப்பேறில்லாத மங்

கையர்கள் கற்பும் ஆகிய இவைகள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாகும். எ-று. (55)

மங்குடீப்பதி னுயிரம்போசனை மயில்கண்டு நடமாடும்
தங்குபானு நுருயிரம்போசனை தாமரைமுகம் விள்ளும்
திங்களாவதற் கிரட்டி யோசனை யுறச்சிறந்திடு மரக்காம்பல்
எங்கனுயினு மன்பராயிருப்பவ ரிதயம் விட்டகலாரே.

(இ-ள்.) ஐம்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்திலுள்ள மேகத்தைக்கண்டு மயில் நடனம்பண்ணும், நுருயிரம் யோசனை தூரத்திலுள்ள சூரியனை கண்டு தாமரை முகமலர்ச்சியைக்காட்டும், இருநுருயிரம் யோசனை தூரத்திலுள்ள சந்திரனைக் கண்டு செவ்வல்லி மலர்ந்து சிறப்படையும், எவ்வளவு தூரத்திலிருப்பவராயினும் அன்பராயிருப்பவர் இருதயத்தைவிட்டு அகலார்கள். எ-று. (56)

சந்திரனில்லா வானந் தாமரையில்லாப் போய்கை
மந்திரியில்லா வேந்தன் மதகரியில்லாச்சேனை
சுந்தரப் புலவரில்லாத் தொல்சபை சுதரில் வாழ்வு
தந்திகளில்லா வீணை தனமில்லா மங்கைபோலாம்.

(இ-ள்.) சந்திரனில்லாத ஆகாயம், தாமரையில்லாத தடாகம், மந்திரி யில்லாத அரசன், மலைபோலும் மதயானையில்லாத சேனைகள், அழகிய வித்வான்களில்லாத சபை, மக்களில்லாத வாழ்க்கை, தந்தி நரம்பில்லாத வீணை இவையாவும் இரண்டு வ்தனங்களுமில்லாத மங்கையர் சுகம்போல வீணாகும். எ-று.

குரை கடல் வறுமையுங் குறத்தியுண்மையும்
நரையற மருந்தை யுண்டிளமை நண்ணலும்
விரைசேறி குழலினுள் வேசையாசையும்
அரையளன் பமைவது மைந்துமில்லையே.

(இ-ள்.) சப்திக்கா நின்ற சமுத்திரத்திற்கு ஜல தரித்திரமும், திருடுந்தொழிற்கற்ற குறத்திகளின் சத்தியமும், நரை திரைகளறும்படி அமிழ்தமுண்டு பாலப்பருவமடைதலும், வாசனை செறிந்த கூந்தலை யுடைய வேசியர்களுக்கு ஒருவர்மேல் உண்மையான ஆசையுண்டாதலும், அரசர்கள் ஒருவரிடத்தில் நீங்காத அன்புடையவரா யிருத்தலும் ஆகிய இவைகள் ஐந்தும் அடைவதற்கரிது. எ-று. (58)

முடவனை மூர்க்கன் கொன்றால் மூர்க்கனை முனிதான் கொல்லும்
மடவனை வலியன் கொன்றால் மறலிதானவனைக் கொல்லும்
தடவரை முலைமாதே யித்தரணியிலுள்ளோர்க்கெல்லாம்
மடவனை யடித்தகோலும் வலியனை யடிக்கும் கண்டாய்.

(இ-ள்.) முடவனை அகங்கார குணமுள்ள மூர்க்கன் கொன்றால் அம்மூர்க்கனை அவனிலும் அகித கோபமுடைய ஒருவன் கொல்லுவான், அறிவில்லாக் ஏழையை வலியுள்ளவன் கொல்வானாகில் அவனை எமன் கொல்லுவான், விசாலித்த மலைபோலும் முலையையுடையவளே! ஏழையை அடித்த கோலே பலவானையும் அடிக்கும். எ-று. (59)

பொருளில்லார்க் கின்ப மில்லை புண்ணியமில்லை யென்று
மருவிய கீர்த்தியில்லை மைந்தரிற் பெருமையில்லை
கருதிய கருமமில்லை கதிபெற வழியுமில்லை
பெருநிலந்தனிற் சஞ்சாரப் பிரேதமாய்த் திரிசுவாரே.

(இ-ள்.) பொருளில்லாதவர்க்கு இன்பம், புண்ணியம், பொருந்திய கீர்த்தி, மக்களாற்பெருமை, நினைத்தபடி முடிக்கும் வல்லமை, மோட்சமடையும் வழி இவைகள் கிடையா. அவர் பெரிய உலகத்தில்

நடக்குந் தன்மையுள்ள நடந்து திரிகின்ற பிணை
மென்று சொல்லுப்படி திரிவார்கள். எ-று. (60)

தூம்பினிற் புதைத்த கல்லும் துகளன்றிச் சுடர் கோடாது
பாம்புக்குப் பால் வார்த்தேன்றும் பழகினு நன்மைதாரா
வேம்புக்குத்தேன்வார்த் தாலும் வேப்பிலைக் கசப்பு மாரு
தாம் பல நூல் கற்றலுந் துற்சனர் தக்கோராகார்

(இ-ள்.) வழியில் பலபேர் மிதிக்கும்படிபுதைத்த
கல்லாயிருந்தாலும் தேய்ந்து களங்கமின்றிப்
பிரகாசத்தைக் கொடாது, பாம்புக்கு பாலை வார்த்துத்
தினந்தோறும் அதனுடன் பழகிவந்தாலும்
நன்மையைத்தராது, வேம்புக்குத்தேனை வார்த்தாலும்
அதின் கசப்பு மாருது, துற்சனர்கள் பல நூலைக்
கற்றலும் நல்லோராகார். எ-று. (61)

கல்லாத மாந்தரையுங் கடுங்கோபத் துரைகளையுங் காலந்தேர்த்து
சொல்லாத வமைச்சரையுங் துயர்க்குதவாத் தேவரையுங் சுருதி
நூலில், வல்ல வந்தனர் தமையுங் கொண்டவனோடெந்நாளும்
வாது பேசி, நல்லார் போலருகிருக்கு மனைவியையு மோருநாளு
நம்பொனாதே.

(இ-ள்.) கல்வியில்லாத மனிதர்களையும், மிகுந்த
கோபமுள்ள அரசர்களையும், வருங்காலமறிந்து
சொல்லாத மந்திரிகளையும், துன்பம் வந்தவிடத்து
உதவி செய்யாத தெய்வங்களையும், வேதநூலில்
வல்லவரில்லாத பிராமணர்களையும், கணவனோடெந்
நாளிலும் வல்லமைபேசி நல்லவர்களைப்போல்
அருகிலிருக்கும் மனைவியையும் ஒரு நாளும் நம்பக்
கூடாது, அவர்களே உயிர்வதைக்கும் எமனாவார்கள்.
எ-று. (62)

தேளது தீயில் வீழ்ந்தாற் செத்திடா தெடுத்த பேரை,
மீளவே கொடுக்கினுலே மெய்யுறக் கொட்டலேபோல்
ஏளனம் பேசித் தீங்குற்றிருப்பதை எதிர்கண்டாலுங்
கோளினர் தமக்கு நன்மை செய்தலுங் குற்றமாமே.

(இ-ள்.) தேளானது நெருப்பில் வீழ்ந்தால்
இறந்து போமென்று கருதி எடுத்தவரைக்
கொடுக்கினுலே துன்பமுறும்படி கொட்டுதல்போல்,
கேலிகள் பேசி பலவிதத் தீங்குகளைக் கொண்டிருப்ப
தை நேராகப் பார்த்தும் உலகத்தில் கோளுடைய
வர்களுக்கு நன்மை செய்தால் குற்றமே யுண்டாகும்.
எ-று. (63)

அறிவுளோர் தமக்கு நாளு மரசருங் தொழுதுவாழ்வார்
கிறையொடுபுவியிலுள்ளோர் நேசமாய் வணக்கஞ் செய்வார்
அறிவுளோர் தமக்குயாதோ ரசடது வருமேயாகில்
வேறியரென் றிகழாரென்றும் மேதினியுள்ளோர் தாமே.

(இ-ள்.) அறிவுடையவர்களுக்கு அ ர ச ரு ம்
வணங்கி வாழ்வார்கள், உலகத்தவர்களும் உண்மை
யான நேசத்தோடு பணிதல் செய்வார்கள். அவ
ருக்கு யாதேனும் ஒரு குற்றம் நேரிட்டாலும் வெறுக்
கத் தக்கவரென்று இகழ்ச்சி செய்யார். இவ்வுலகி
னர் செய்கை இத்தன்மையதாம். எ-று. (64)

குருவுபதேசம் மாதர் கூடிய வின்பந்தன்பால்
மருவிய நியாயங்கல்வி வயதுதான் செய்த தர்மம்
அரிய மந்திரவிசார மாண்மையிங்கிவைகளெல்லாம்
ஒருவருங் தெரியவொண்ணு துரைத்திடி லழிந்துபோமே.

(இ-ள்.) ஆசிரியர் செய்தவுபதேசம், ஸ்திரீயினி
டத் தனுபவித்த இன்பம், தன்னிடத்துப் பொருந்
திய நியாயம், கல்வி, ஆயுள், தன்னுற் செய்த தர்மம்,

அரியதாகிய மந்திரம், துன்பம், வல்லமை இவை களெல்லாம் ஒருவருக்குத் தெரியக்கூடாது. வெளியில் வீணாக அழிந்துபோம். எ-று. (65)

இடுக்கினால் வறுமையாகி யேற்றவர்க் கிசைத்த செல்வங் கோடுப்பதே மிகவு ன்று குற்றமேயின்றி வாழ்வார் தடுத்ததை விலக்கி னோர்க்குத் தக்கநோய் பிணிகளாகி உடுக்கவே யுடையுமின்றி யுண்சோறும் வெல்ல மாமே.

(இ-ள்.) துன்பமடைந்து தரித்திரத்தால் யாசிப்பவர்க்கு மனமகிழப் பொருள்கள் கொடுக்கின்றவரைத் தடுத்து விலக்குகின்றவர்களுக்கு, தகுதியான துன்பந்தரத்தக்க பிணியுண்டாகி, உடுக்கத்துணியுமின்றிச் சாப்பிடுதற்குரிய அன்னமுந் கிடையாமல் அன்னமும் வெல்லம்போல் அருமையாகும். எ-று. (66)

மேய்யதைச் சொல்வாராகில் விளங்கிடு மேலு ன்மை வையக மதனைக் கொள்வார் மனிதிற்றேவ ராவார் போய்யதைச் சொல்வாராகிற் போசன மற்ப மாறும் நோய் யரிசியர் களென்று நோக்கிடா ரறிவுள்ளாரே.

(இ-ள்) மெய் சொல்வோரிடத்து நன்மையே விளங்கும். உலகத்தவரும் அவருடைய வார்த்தைகளை ஒப்புக் கொள்வார்கள். மானிடரில் அவரே தெய்வமாவார். பொய் பேசுபவரிடத்து உணவும் அற்பமாய் நொய்யரிசி கொதி தாளாதென்னும் பழமொழி போல் பெருந்தன்மை யுடையவர்களல்ல வென்று மதித்து அறிவுடையோர்களும் அவரை மதிப்பு வைத்துப்பாரார்கள். (எ-று.) (67)

தந்தையுரை தட்டினவன் ருயுரை யிகழ்ந்தோன் அந்தமுறு தேசிகர்த மாணையை மறந்தோன் சந்தமுறு வேதநேறி தாண்டின விங்கால்வர் சேந்தமுலின் வாயினிடை சேர்வது மெய்கண்டர்.

(இ-ள்.) தகப்பன் சொல்லைத்தள்ளி நடந்தவன், தாயார் வார்த்தையை இகழ்ச்சி செய்தவன், அழகிய குருவினாக்களுயை மறந்தவன், சந்தமுள்ள வேத நெறிகளைக் கடந்தவன் ஆகிய இந்நால்வரும் சிவந்த அக்கினி வாயின் கண்ணடைவது உண்மையென்று அறியக்கடவீராக. எ-று. (68)

நாரிகள் வழக்கானாலும் நடுவறிந் துரைத்தார் சுத்தர்
ஏரிபோற் பெரிமண்மே லிருகனும் விளங்கி வாழ்வார்
ஓரமே சொல்வாராகி லோங்கிய கிணையு மாண்டு
தீரேவ கண்கள் ரண்டுந் தெரியாமல் மாள்குவாரே.

(இ-ள்.) ஏழைப் பெண்கள் முறையிட்ட வழக்குகளாயிருக்கினும் நடு நிலைமையறிந்து நியாயம் சொல்பவரே பரிசுத்தர். அவர்கள் பெரிய தடாகம் போல் பெருகி பூமியின்மேல் இரண்டுகண்ணாலும் பிரகாசித்து வாழ்வார்கள். பட்சபாதமாய்ச் சொல்லுவரேல் அவர்கள் சுற்றமிழந்து இருவிழிகளுந் தெரியாத குருடராய் மயங்கி வருந்துவார்கள். எ-று. துப்புறச் சிவந்த வாயா டுயபஞ் சணையின் மீதே ஒப்புறக் கணவ னோடே யோர்லீலை செய்யும் போது கற்பகஞ் சேர்ந்த மார்பிற் கனதன மிரண்டுந் தைத்தே அப்புற முருகிற் நென்றே யங்கையாற் றடவிப் பார்த்தாள்.

(இ-ள்.) பவளம்போன்ற சிவந்த வாயையுடையவள் பரிசுத்தமான பஞ்சணையின்பேரில் தன் கணவனோடு ஒப்பற்ற ஒருவகைக் கலவி செய்யுங் காலத்தில் பிறதார கமனம் என்பதைச் சற்றும் நினைவாத தன் நாயகனது மார்பில் பருத்த தன் ஸ்தனங்களிரண்டுந் தைத்துப் பின்புறம் ஊடுருவிப் போய்விட்டதென்று தனதழகிய கைகளால் தன் கணவனது மார்பைத் தடவிப்பார்த்தாள். எ-று. (70)

ஏரிநீர் நிறைந்தபோ தங்கிருந்தன பட்சியோல்லா
மாரிநீர் மறுத்தபோது வந்தததிலிருப்ப துண்டோ
பாரினையாரும் வேந்தன் பட்சமு மறந்தபோதே
யாருமே நிலையில்லாம வவரவ ரேருவாரே.

(இ-ள்.) தடாகத்தில் ஜலமிருக்கும்போது பட்சி
களெல்லாம் வந்து கூடியிருந்தன. அந்நீர் வற்றிய
போது பட்சிகள் அங்கிருப்பது உண்டோ? அது
போல உலகத்தையாளும் அரசன் பட்சத்தை மறந்த
போது ஒருவரும் நிலையில்லாமல் அவரவர்கள் பட்ச
முள்ள விடந்தேடிச் செல்வார்கள். எ-று. (71)

சந்தக்கழிநெடில் விருத்தம்.

மண்ணாற்சட்டி கரத்தேந்த மரநாய் கௌவுங் காலினராய்
அண்ணாத்தேங்கி யிருப்பாரை யறிந்தோ மறிந்தோ மம்மம்மா
பண்ணர் மொழியார் பாலடிசில் பைம்பொற்கலத்தில் பரிதூட்ட
உண்ணரின்ற போதோருவர்க் குதவாமாந்த ரிவர்தாமே.

(இ-ள்.) கையில் மண்சட்டியேந்தி ம ர நாய்
கௌவும் லட்சணமுடைய காலுள்ளவராய் எங்கு
அன்னங் கிடைக்குமோவென்று ஏங்கி அண்ணாந்
திருக்கின்றவர்களை அம்மம்மா கண்டோம் கண்
டோம். அவர் யாவரெனில், இராகம்போன்ற வார்த
தையுடைய மங்கையர்கள் பொன் கலத்தில் பாலொடு
கலந்த அன்னத்தை மிக அன்போடு ஊட்ட உண்
னுஞ் சமயத்தில் ஒருவருக்கும் கொடாத உலோப
குணம் படைத்த உலுத்தர்களே. எ-று. (72)

மண்டலத் தோர்கள்செய்த பாவமன்னவரைச் சேருந்
திண்டிறன் மன்னர்செய்த தீங்கு மந்திரியைச் சேருந்
தோண்டர்கள் செய்ததோஷந் தோடாந்துதங் குருவைச்சேருங்
கண்டன மொழியாள் செய்த கன்மமுங் கணவர்க்காமே.

(இ-ள்.) உலகத்தவர்கள் செயதபாவம் அரச
னைச்சாரும். வலிமையுள்ள அரசர்கள் செய்த தீமை

அமைச்சரைச் சேரும். அடியார்கள் செய்த குற்றம் தன்னாசிரியனைப் பற்றும். கற்கண்டுபோலும் மொழியையுடைய மங்கையர்கள் செய்த பாவம் புருடர்களுக்காகும். ஏ-று. (73)

நற்குண முடைய வேந்தை நயந்து சேவித்தலோன்று போற்புடை மகளிரோடு பொருந்தியே வாழ்தலோன்று பற்பலரோடு நன்னூல் பகர்ந்து வாசித்தலோன்று சோற்பெறு மிவைகண்முன்று மிம்மையிற் சோர்க்கந்தானே.

(இ-ள்.) நல்லகுணமுடைய ராஜாக்களை விரும்பித் தரிசித்தலும், அழகுடைய ஸ்திரீகளோடு கூடி வாழ்தலும், கல்விமான்களான நல்லாசிரியரை அடுத்த தன்னையொத்த மாணாக்கர் பலரோடும் நல்ல நூல்களைக் கேட்டுச் சந்தேகமறப் பயின்று கற்றுக் கொள்ளுதலுமாகிய இந்த மூன்று காரியங்களும் இகத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க சுவர்க்கபோகங்களாம். ஏ-று. (74)

நிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பெரியோர்க ணிமலன் ருளைக், கிட்டையிலே நோடுத்துமுத்தி பெறுமளவும் பெரிய சுகங் கிடைக்குங்காம, வெட்டையிலே மதிமயங்கிச் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித்தாலி, கட்டையிலே நோடுத்து நடுக்கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங் கவலைதானே.

(இ-ள்.) சதா நிட்டைபுரிந்து பற்று நீங்கி மனதின் கண் துறவடைந்த பெரியோர்களெல்லாம் பரமபதியின் பாதத்தைத் துதிக்கக் கிடைத்தது முதல் மோகக்ஷத்தை யடையும் வரையில் பெரிதான ஆனந்தத்தை யடைவார்கள். கன்னியர்கள் காம மென்னும் வெப்பத்திலே தத்தி மயங்கிக் கிடப்பவர்களெல்லாம் சிறுமியர்க்கு விவாகமுறை பேசி விருப்பத்தோடு தாலி கட்டுவது முதல் சுகோட்டி

லடுக்கிய கட்டைகளின் நடுமத்தியில்கொண்டுபோய்
வைக்கும்வரையில் தூன் பமே யனுபவிப்பார்கள்.
எ-று. (75)

தலைவன் வருந்தல்.

அன்னம் பழித்தநடை யாலம் பழித்தவிழி யமுதம் பழித்த
மோழிகள், பென்னம் பெருத்தமுலை கன்னங் கறுத்தமுல்
சின்னஞ் சிறுத்த விடைப்பெண், என்னெஞ் சுருக்கவடி டன்
னெஞ்சு கற்றகலை யென்னென் றுரைப்ப தினிநான், சின்னஞ்
சிறுக்கியவள் வில்லங்க மிட்டபடி தெய்வங்களுக் கபயமே.

(இ-ள்.) அன்னத்தை இகழ்ந்த நடையையும்,
விஷத்தை நிந்தித்த கண்களையும், அமிர்தத்தைப்
பழித்த சொற்களையும், பொன்போலுந் தேமற்படர்ந்த
பருத்த முலைகளையும், கருநிறமாக இருண்ட கூந்த
லினையும், கண்டவர்கள் அதிநுட்பமென்று மதிக்கும்
படி மிகவுஞ் சிறுத்த இடையினையுமுடைய பெண்
ணைவள் எனது மனதை யுருக்க, அவள் தன்நெஞ்
சிற்கற்றுக்கொண்ட சாத்திர வல்லபத்தை இனி
நானென்னென்று சொல்லுவேன்! அச்சிறுக்கியால்
நேரிட்ட வில்லங்கங்கட்குத் தெய்வத்தை நோக்கி
முறைபிடுவ தன்றி என்னால் செய்யத்தக்கது யானு?
எ-று. (76)

எழுச்சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆவீன மழைபோழிய வில்லம்விழ அகத்தடியாண் மெய்நோவ
வடிமை சாவ, மாவீரம் புலர்வதென விதை கொண்டாட விழி
யிலே கடன்காரர் மறித்துக்கொள்ள, கோவேந்த குழுதுண்ட கட
மைகேட்கக் குருக்கள்வந்து தட்சணைக்குக் குறுக்கே நிற்கப், பாவா
ணர் கவிபாடிப் பரிசுக்கேட்கப் பாலிமகன் படுத்துயாம் பார்க்
கோணுதே.

(இ.ள்.) பசு கன்றைப்பெற, மழைவிடாது பெய்ய, வீடு இடிந்துவிழ, வீட்டுக்குரிய மனைவி கொர்ப்பவேதனைப்பட, வேலையாள் இறக்க, ஈரங் காய்ந்து விடுகிறதென்று விதைக்க விதைகொண்டோட, கடன்காரர் மறித்துக்கொள்ள. அந்தச் சமயத்தில் வேளாண்மைசெய்து சாப்பிட்ட பூமிகளின் தீர்வையைத் தரும்படியாக அரசர் கேட்க, அதுகாலை குருக்களானவரும் குறுக்கே நின்று தட்சணைகேட்க, கவிகளைப்பாடி வித்வான்கள் சன்மானம் செய்யும்படி வின்வ, பாவிமகன் அடையுந்துன்பம் பார்க்கச் சகிக்காது. (77)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

தாய்பகை பிறர் நட்பாகில் தந்தை கடன்கார னாகில்
மாப்பகை மனைவி யாகும் மாவழக் குற்ற போது
பேப்பகை பிள்ளை தானும் பெருமை நூல்கல்லா விட்டால்
சேப்பகை யோருவர்க் காது மென்றனர் தேளிந்த நூலோர்:

(இ.ள்.) பிறருக்கு அனுகூலமாகவும், தனக்குப் பகையாகவு மிருக்கின்ற மாதாவும், அதிகக் கடன் பட்ட பிதாவும், மிகுந்த அழகுள்ளவளான தனக்கு வந்த மனைவியும், பெருமையான சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொள்ளாத பிள்ளையும் ஒருவனுக்குக் கிடைக்கு மாகில் அவன் யாருக்கும் பகையுடையவ னென்றே நன்றாயறிந்த கிரந்த கர்த்தர்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று. (78)

நிலைதளர்ந் தீட்டபோது நீணிலத் துறவு மில்லை
சலமிருந் தகன்றபோது தாமரைக் கருக்கன் கூற்றம்
பலவன மெரியும்போது பற்றுதீக் குறவாங் காற்ற
மேலிவது விளக்கேயாகில் மீண்டுமிக் காற்றே கூற்றும்.

(இ-ள்.) நீர் நிறைந்த தடாகத்திலுள்ள தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு அக்காலத்தில் சிநேகிதனாயிருந்த சூரியனே நீர் வற்றிய காலத்திலே அத்தாமரைக்குச் சத்துருவாய் நாசஞ்செய்வான். அடர்ந்த பெருங்காடுகள் தீப்பற்றி யெரியும்போது அப்பெரு நெருப்புக்கு வாயுவாகிய காற்று உதவியாக நிற்கும். அவ்வித நெருப்பு தன்னளவிற்கு சுருங்கி ஒரு தீபத்தளவாய் நின்றபோது அக்காற்றே அத்தீபத்திற்கு எமனாகும். அதுபோல் செல்வம் நிறைந்த காலத்தில் நெருங்கிய உறவினராயிருந்தவர்களும் அது தவறிய காலத்தில் பந்துத்துவம் நீங்கிப் பகைவராவார்கள். எ-று.

(79)

மடுத்தபா வாணர் தக்கோர் மறைமவ ரீரப்போர்க் கேல்லாங்கோடுத்தேவர் வறுமை யுற்றார் கோடாது வாழ்ந்தவரார் மண்மேல் எடுத்தநா ண்டை நீரு மெடாத காட்டகத்து நீரு மடுத்தகோ டையிலே வற்றி யல்லதிற்பெருகுந் தானே.

(இ-ள்.) நெருங்கிய வித்வான்கள், மேலானவர்கள், வேதியர்கள், யாசிப்போர்கள் இவர்களுக்குக் கொடுத்ததினால் யார் தரித்திரத்தை யடைந்தார்கள்? கொடாமல் பூமியின் மேலிருந்து யார் வாழ்ந்தார்கள்? நாட்டில் யாரும் எடுத்துண்ணத்தக்க தடாகஜலமும், ஒருவரும் எடுத்துண்ணாத காட்டினிடத்திலுள்ள ஏரி நீரும், பொருந்தியகோடைகாலத்தில் வற்றியும், காரகாலத்தில் ஜலம் நிறைந்தும் பெருகுமல்லவா?

இணங்கி யொருகால் முடமாசி போருகண் ணின்றிச் சேவியிழந்து வணங்கு நெடுவா லறுப்புண்டு மன்னு முதுகில் வயிறோட்டி அணங்கு நலிய மூப்பெய்தி யகல்வா போடு கழுத்தேந்திச் சுணங்கன் முடவன்பின் சென்றால் யாரைக் காமன்றுபர்செய்பான்.

(இ-ள்) வாட்டமுற்றும், ஒருகால் முடமாகியும் ஒரு கண் குருடடைந்தும், காதறுப்புண்டும், நீண்டு வளையும் வாலறுபட்டும், உணவின்றி வயிறு முதுகோ டொட்டியும், அழகு கெட்டு முதுமை வாய்ந்தும், அகன்ற வாயினையுடைய கலவடையைக் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டுதிரியும் ஆண்நாயானது ஒருபெண்ணையின்பின் காமத்தாலோடித் திரியுமாகில் மற்ற எவர்களை மன்மதன் துன்பஞ் செய்யாமல் விட்டு வைத்திருப்பான்? எ-று. (81)

கன்மனப் பார்ப்பார் தங்களைப் படைத்துக் காகத்தை யென் சேடப் படைத்தாய், தன்மதிவணிகர் தங்களைப் படைத்துச் சோரரை யென்சேயப் படைத்தாய், வன்மன வசைத் தங்களைப் படைத்து வானர மேன்சேடப் படைத்தாய், நன்மனை தோறும் பெண்களைப் படைத்து நமனையு மேன்சேயப் படைத்தாய்.

(இ-ள்.) ஓ நான்முகனே! கருங்கல்லைப்போன்ற நெஞ்சத்தையுடைய பிராமணரைப் படைத்திருந்தும் காகத்தையும், துற்புத்தியுள்ளவணிகரைப் படைத்திருந்தும் திருடர்களையும், வலிய நெஞ்சத்தையுடைய வடுகரைப் படைத்திருந்தும் வானரத்தையும், வீடுகள் தோறும் பெண்களைப் படைத்திருந்தும் எமனையும் மாறாக யாது காரணத்துக்காகப் படைப்பித்தாய்? படைக்க வேண்டாமே. எ-று. (82)

உண்ணல்பூச் சூடனெஞ் சுவத்த லொப்பனை
பண்ணலெல் லாமவர் பார்க்க வேயன்றோ
உண்ணல்தன் பிரிவினை யறிந்துந் தோழிநீ
மண்ணவந் தனையிது மடமை யாகுமால்.

(இ-ள்.) என்னுயிர்ப்பாங்கியே! உலகத்திற் கற்பிற்சிறந்த பெண்கள் மதுரமான ஆகாரங்களை யுட்கொள்ளுதலும், பரிமளமிகுந்த புட்பங்களை முடித்

தலும், மனமகிழ்ச்சி, முகமலர்ச்சிகளோடிருத்தலும், மற்றும் பலவிதமான திவ்ய வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை யலங்கரித்துக் கொள்ளுதலுமாகிய இவை களெல்லாம் தத்தங்கணவர்கள் கண்டு களிப்பதற்காக வல்லவோ? (அவ்வாறிருக்க) பெருமையிற் சிறந்த எனது நாயகன் தற்சமயம் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது நனக்குத் தெரிந்திருந்தும் என்னை யலங்காரஞ் செய்வதற்காக நீ வந்தது உன்னறியாமையினால்லவா?

கோளரி டுடர்ந்த காட்டிற் குறங்கில்லைத் தழுத மூட்டித்
தோளின் றாக்கி வைத்தச் சுமந்து பேரு ளளர்த்த
ஆளனைக் கிணற்றிற் றள்ளி யழகிலா முடவற் சேர்ந்தாள்
காளநேர் எண்ணி னுரைக் கனவிலு நம்போனாதே.

(இ-ள்) வெவ்விய சிங்கங்கள் வாழுங்கானகத் தில் துடையிலிருத்தி அன்னமூட்டித் தோளின்றாக் கிச் சுமந்து அன்பாக வளர்த்து வந்த புருடனைக் கிணற்றிற்றள்ளி ஓரழகில்லாத முடவனை ஒருத்தி கூடி னாள். ஆதலால் விஷத்துக் கொப்பான கண்ணு டையவரைக் கனவிலும் நம்பத்தகாது. எ-று. (84)

சேட்கோண் டாருங் கமலச் சேம்மலுட னேயரவப்
பாட்கோண் டாரும் டணியும் பட்டிச் சுரத்தானே
நோட்கோண் டாலும் கோளலம் நூறுவய தாமளவும்
டேட்கோண் டாலும் கோளலம் டேண்டோள்ள லாகாதே.

(இ-ள்) சிவந்த நிறத்தைக் கொண்டு விளங்குந் தாமரை மலரிலுள்ள பிரமதேவனும் ஆதிசேடனைப் பாயாகக் கொண்ட மகாவஷ்ணுவும் வணங்கித் துதிக்கும்படியாகத் திருப்பட்டிசுவரத் தலத்தில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே! ஒருவன் நூறு வய தளவும் வியாதியையும் கொள்ளலாம், பேயையுங் கொள்ளலாம், பெண்ணைக் கொள்ளல் ஆகாது. எ-று.

கஸ்தூரி முதலிய வாசனை வஸ்துக்களை விற்பனை செய்பவர் ஒருவேடன் குடியிருப்பிற் சென்று தங்கள் வர்த்தகத்தைக் காட்டியபோது நடந்த சம்பாஷணை.

நானமென்பது மணங்கமழ் பொருளது நாவிலுண் பதுவோசோல், ஊனுணங்கு வோய் மடந்தைய ரணிவதா முப்முலைத் தலைக்கோட்டில், ஆனதங்கது பூசினால் வீங்கிய தமையுமோ வேனக்கேடக, கானவேடுவச் சேரிவிட்டகன்றனர் கடிகமழ் விலை வாணர்.

(இ.ள்) (வர்த்தகர்) நானமென்பது வாசனை கமழும் பொருளென்ன (வேடர்) நாவினால் சுவைத்துச் சாப்பிடத்தக்கபதார்த்தமோசொல்லென்ன (வர்த்தகர்) ஊனுண்பவனே ஸ்திரீகள் விசாலித்த ஸ்தனத்தினிடத் தணிந்துகொள்ளும் வாசனைத்திரவியமென்ன (வேடர்) அதைப் பூசில் ஸ்தனம் வீக்கம் அமுங்கி விடுமாவென்ன (வர்த்தகர்) அவ்விடத்திலுள்ள வேடர் குடியிருப்பைவிட்டு நீங்கினர். எ-று. (86)

கோண்டு விண்படர் கருடன் வாய்க்கோடு வரிநாகம்
கண்ட நாகத்தின் வாயினில் வேகுண்ட வன்றேரை
மண்டு தேரையின் வாயினி லகப்படு வண்டு
வண்டு தேனுக ரின்பமே மாண்ட வன்பம்.

(இ.ள்) கருடன் வாயினிடத் தகப்பட்டு ஆகாயத்திற் கொண்டு செல்லும் நீண்ட நாகமும், அந்நாகத்தின் வாயில் அகப்பட்ட தேரையும், அத்தேரையின் வாயிலகப்பட்ட வண்டும், அத்தகைய வண்டானது மதுவையுண்ணும் இன்பத்திற் கொப்பேயாகும். (87)

கற்பூரப் பாத்திகட்டிக் கஸ்தூரி யெருப்போட்டுக் கமழ்நீர் பாய்ச்சிப், பொற்பூர வுள்ளியினை விதைத்தாலு மதன்குணத்தைப் பொருந்தக் காட்டும், சோற்பேதை யருக்கறிவிங் கினிதாக வருமெனவேசொல்லினாலும், நற்போதம் வாராதாங் கவர்குணமே மேலாக நடக்குந் தானே.

(இ-ள்) கற்பூரத்தால் வரப்புகளிட்டுக் கஸ்தூரி யையோ எருவாகத்தூவி, வாசனை நீரையே பாய்ச்சி அழகுண்டாக எருள்ளியை அதில் நட்டுவைத்தாலும் அதன் குணத்தையே செவ்வையாகக் காண்பிக்கும். சொல்லத்தக்க அறிவில்லாதவர்களுக்கு இனிமை யான அறிவு வருமென்று எவ்வளவு சொன்னாலும் நல்ல குணமானது சற்றும் வராது, அப்போதும் அவர்கள் தீயகுணத்தையே மேலாகக் காட்டுஞ் சுபா வமுடையவர்களாவார்கள். எ-று. (88)

தண்டு லாவிய தாமரைப் போய்கையில்
மோண்டு நீரை முகத்தரு கேந்தினுள்
கேண்டை கேண்டை யெனக்கரை யேறினாள்
கேண்டை காண்கிலள் நின்று தயங்கினாள்.

(இ-ள்) கொடிகளமைந்த தாமரைத் தடாகத்தி லுள்ள தண்ணீரைக் கையால் முகந்து ஒரு மங்கை தன் முகத்தினருகே ஏந்திப் பார்த்தாள். (அதனுட் டெரிந்த) கண் நிழலைப் பார்த்துக்கெண்டைகெண்டை யென்று கூவிக்கொண்டே கரையிலேறிப் பார்த்த பொழுது அக்கெண்டைமீனைக் காணாமல் நின்று ஆச்சரியமாகத் தயங்கினாள். எ-று. (89)

மருவு சந்தனக் குழம்புபல் சுவையுண வளம்பெற வமைத்தாலும்
சருவ சந்தேக மனமுள் மாதரைத் தழுவலு மாகாதே
பருவ தங்கள்போற் பலபல நவமணிப் பைம்போனை யீந்தாலுங்
கேருவ மிஞ்சிய மானிடர் தோழமை கிட்டலு மாகாதே.

(இ-ள்.) பொருந்திய சந்தனக் குழம்பு முதலிய வாசனைத் திரவியங்களையும், பலவிதச் சுவையுணவு களையும், அழகுபெறச் சேகரித்துத் தந்தாலும் எதி லும் சந்தேகாஸ்பதமுண்டாக நடக்கும் மாதர்களை

யணைதல்தகாது. மலையளவாகிய அநேகநவரத்தினங்
களழுத்திய பசிய பொன்னாபரணங்களைக் கொடுத்தா
லும் கெருவம் மிகுதியுள்ள மனிதர்களின் சிநேகம்
எள்ளளவும் கொள்ளுதல் கூடாது. எ.று. (90)

தலைவி வனப்புரைத்தல்.

நிலைத்தலை நீரின்மூழ்கி நின்றவ டன்னைநேரே
குலத்தலை மஞ்ஞைகண்டு கூவெனக் காலிலேக
முலைத்தலை யதனைக்கண்டு மும்மதக் கரிவந்துற்ற
தலைத்தலைச் சிங்கமேன்றக் களிமுகன் டேகிற்றம்மா.

(இ-ள்.) பூமியினிடத்து ஜலத்தில் முழுகிநின்ற
ஒரு மங்கையைக் கூட்டமா யிருந்த மயில்கள் நேரே
பார்த்து அவள் சாயலுக்குப் பயந்து கூவென்றலறி
ஓர் சோலையிற் புகுந்தன. அவள் ஸ்தன சிகரத்தைக்
கண்டு மும்மதங்களைப் பொழியா நின்ற யானைகள்
தங்களின் மென்றோடி வந்து அவளிடையாகிய
சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடிப் போயிற்று.

அற்ப சந்தோஷிகளின் இயல்பைப் பற்றிக் கூறினது.

கரியோரு திங்களாய் கானவன் மூன்றுநாளும்
இருதலைப் புற்றில்நாக மின்னணு மிரையீதென்று
விரிதலை வேடன்கையில் விற்குதை நரம்பைக்கவ்வி
நரியனார் பட்டபாடு நாளையேபடுவர் மாதோ.

(இ-ள்) ஒரு வேடன் யானையின் மீது பாணப்பிர
யோகம் பண்ணித் தானொரு நாகத்தாற் கடியுண்டு
அந்நாகத்தின் மீதே விழுந்து யானையும் தானும்
நாகமுமிறந்து கிடக்கக் கண்டு (ஒருநரி) யானையோட
ஆறுமாதத்துணவாகும், வேடனோ மூன்று நாட்
பொழுது போகும்; புற்று நாகமோ இன்றுண்ணும்
இரையாகும் என்று சந்தோஷித்துக்கொண்டே விரி
தலையையுடைய வேடனது கையிலுள்ள வில்லின்

குதைநரப்பை கடித்த மாத்திரத்தில் அது அறந்து அதனால் அந்நரி இறந்தது. அதுபோல அற்பசந்தோஷிகள் வீணாகுகொண்டு துன்பப்படுவார்கள்.

பூதலத்தின் மானிடராய்ப் பிறப்பதரிதேனப் புகல்வர் பிறந்தோர் தாமும், ஆதிமறை நூலின்முறை யருள்கீர்த்தி யாந்தலங்க ளன்பாய்ச் சென்று, நீதிவழுவாத வகை வழக்குரைத்து நல்லோரை நேசங் கொண்டு, காதவழி பேரில்லார் கமுதையேனப் பாரிலுள்ளோர் கருது வாரே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் மானிடராய்ப் பிறப்பதரிதேனச் சொல்வார்கள், அப்படிப் பிறந்தாலும் முதன்மையான வேதசாஸ்திரங்களின் முறைப்படி கிருபை புசும்ப்சி இவற்றையுடையவராய் ஸ்தல யாத்திரை செய்து நியாயந் தவருதபடி வழக்குகள் தீர்த்துப்பெரியோர்களுக்கு வழிபாடுசெய்து நல்லவர்களைக் காதவழி தூரமேனும் பேர் பெற்றிராதவர்களைக் கமுதைப் பிறப்பென்றே யாவருமிகழ்வார்கள்.

ஆரம்புண்ட மணிமாள்பா வயோத்திக்கரசே யண்ணுகேள் ஈரமிருக்க மரமிருக்க இலைகளுதீர்ந்த வாறேது வாரங்கொண்டு வழக்குரைத்து மண்மேனின்று வலிபேசி ஓரஞ்சோன்ன குடியதுபோ வுதீர்ந்துகிடக்குந் தம்பியரே.

(இ-ள்) மாலையணிந்த அழகிய மார்பையுடைய அயோத்தியாபுரியை யாளும் மகாராஜனாகிய அண்ணாவே கேட்பாயாக, ஈரமிருக்க மரமிருக்க அதின் இலைகள்மட்டும் உதிர்ந்துபோனகாரணம் யாதென்று தம்பியானவன் கேட்க, அதற்கு அவன் பூமியின் மேலிருந்து பட்சபாதமாய்த் தனதுவல்லமையினால் வழக்குத்தீர்த்து ஓரவஞ்சனை செய்பவர் குடிபோல இம்மரங்களின் இலைகளும் உதிர்ந்து கிடக்கின்றன தம்பி என்றுரைத்தான். எ-று.

அறுசேரடியாசிரிய விருத்தம்.

வல்லியந் தனைக்கண் டஞ்சி மரந்தனி லேறும் வேடன்
கோல்லிய பசியைத் தீர்த்து ரட்சித்த குரங்கைக் கொன்றான்
நல்லவன் றனக்குச் செய்த நலமது மிக்க தாகும்
புல்லர்க டமக்குச் செய்தா வுயிர்தனைப் போக்கு வாரே.

(இ-ள்.) புலியைக் கண்டு பயந்து ஓர் விருகஷத்
திலேறியிருந்த வேடனுக்கு உயிர் நீங்கத்தக்க
மிகுந்த பசியைத் தீர்த்து இரட்சித்த குரங்கை அவ்
வேடனே கொன்றான். (ஆதலால்) நல்லோருக்குச்
செய்த உதவி மிகுதியான நன்மையே தரும். அற்பர்
களுக்குச் செய்த உதவி செய்தவனுக்கே மிகுந்த
அபாயம் உண்டாக்கும். எ-று. இக்கதை போத
வாக்கியத்திலுள்ளது. (95)

தன்மானங் குலமானந் தன்னைவந் தடைந்தவுயிர் தங்கண்
மானம், என்மான மாசிலென்ன வெல்லவரும் சரியெனவே யெண்
ணம் போந்து, நன்மானம் வைத்தேந்த நாளுமவர் தங்களுக்கு
நன்மை செய்வோர், மன்மான மடைந்தோரைக் காக்கின்ற வள்ள
லென வழத்த லாமே.

(இ-ள்) தான் பிறந்த ஜாதியபிமானம் தன்னி
டம் வந்து அடைந்தவர்களுடைய உயிர் போன்ற
மானம் முதலியவைகளையும் தன்னுடைய மானத்துக்
குச் சமானமாகக்கருதி நல்லபிமானம் வைத்துஎந்தக்
காலத்திலும் நன்மை செய்யத் தக்கவர்கள் யாரோ
அவர்களையே பொருந்திய மானபிமானமுள்ளவர்க
ளென்றும், அபயமென் றடைந்தவர்களை இரட்சிக்
கத்தக்க வள்ளல்களென்றும் சொல்லுவார்கள். எ-று.

தன்னைத்தான் புகழ்வோரும் தன்குலமே பெரிதெனவே தான்
சோல் வோரும், பொன்னைத்தான் றேடியறம் புரியாம லவைகாத்
துப் போன்றி னோரும், மின்னைப்போன் மனையாளை வீட்டில்
வைத்து வேசைசகம் விரும்பு வோரும், அன்னைபிதா பாவலரைப்
பகைப்போரு மறிவிலாக் கசட ராமே.

(இ-ள்.) தன்னையே புகழ்கின்றவர்களும் தன்
ஜாதியையே பெரிதென்றுரைப்பவர்களும், பொரு
ளைத்தேடி தருமஞ் செய்யாமல் புதைத்துவைத்திருப்
பவர்களும், மின்னைப் போலும் தேககாந்தியை
யுடைய மனைவியை வீட்டில் வைத்துப் பரத்தையர்
போகத்தை இச்சிக்கின்றவர்களும் தாய் தந்தை வித்
வான்கள் முதலியோரை பகைத்துக் கொள்பவர்களு
மாகிய இவர்கள் புத்தியில்லாத கீழ்மக்களாவார்கள்.

பெண்டுகள்சொற் கேட்கின்ற பேயரேனுங் குணங்கெட்ட
பேடி லோபர், முண்டைகளுக் கிணையில்லா முனைவீரர் புருட
ரேன மொழியோ னாதே, உண்டலக முதிப்பாருள் கீர்த்தியற மின்ன
தேனு முணர்வே யில்லார், அண்டினவர் தமைக்கேடுப்பா ரழி
வழக்கே சோல்வ தவற்றிவு தானே.

(இ-ள்) மங்கையர் சொற்களைக் கேட்கின்ற
பேயர்களாகிய குணங்கெட்ட பேடியனைய உலோபி
களும் விதவைகளும் ஒப்புரைக்கக்கூடாத சுத்தவீரர்
களுமாகிய இவர்களையும் ஆண்டன்மை யுடையவ
ரெனச் சொல்லக்கூடாது. உலகத்தில் பிறந்தவர்க
ளுள் புகழும் தருமமும் இன்னதென்று ஆராய்ந்து
அறியாதவர் அடுத்தவர்களைக் கெடுப்பவராவர்.
நியாயத்தைவிட்டு நியாய விரோதமாகப் பேசுவது
அவர்கள் புத்தியாகும். எ-று.

போல்லார்க்குக் கல்விவரில் கோவமுண்டா மதனோடு போருளுஞ் சேர்ந்தால், சொல்லாதுஞ் சொல்லுவிக்குஞ் சொற் சென்றால் குடிகேடுக்கத் துணிவர் கண்டாம், நல்லோர்க்கிம் மூன்று குண முண்டாகி வருளதிக ஞான முண்டாய், எல்லார்க்கு முபகார ராயிருந்து பரகதிபை யெய்து வாரே.

(இ-ள்.) துற்குணமுடையவர்களுக்கும் கல்வியுண்டாகில் கெருவமதுகப்படும். அக்கல்வியோடு செல்வமுங் கூடினால் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளை யுஞ் சொல்லும்படி செய்யும். தன சொல் எங்குஞ் செல்லத் தகுந்ததாயிருந்தால் குடிகளைக் கெடுக்கவுந் துணிவார்கள். நற்குணமுடையார் கல்வி, செல்வம், சொற் சொல்லுதல் ஆகிய இந்த மூன்றுமுண்டாகில் அருளும் ஞானமும் பெற்று யாவருக்கும் உபகாரிக ளாயிருந்து முக்தியடைவார்கள். எ-று. (99)

தலைவி நலங்குறல்.

உந்தியின் சுழியின் கீழ்சே ருரோம மாங்கரிய நாகஞ் சந்திர னெனவே யெண்ணித் தையலாள் முகத்தை நோக்க மந்திர கிரிகள் விம்மி வழிமறித் தீதேல் கண்டு சிந்துரக் கயற்க ணேடிச் சேவிதனக் குரைத்த தம்மா.

(இ-ள்.) உந்திச்சுழியாகிய நாபிக்கடுத்துள்ள உரோமமாகிய கரியநாகமானது (தலைவியின் வதனத் தைச் சந்திரனென்று) கருதி மேல்நோக்க, வ்ஸ்தனங் களாகிய மந்திரமலைகணெருங்கி வழியைத் தடுத்துக் கொள்ளுதலைப் பார்த்துச் செவ்வரி பரந்த கயலைப் போலுங் கண்கள் ஓடி செவிகளுக்குச் சொல்லியது.

இதுவுமத.

மாகமா மேடைமீதில் மங்கைநின் றலவக் கண்டு ஏகமா மதியென்றெண்ணி யிராகு வந்துற்ற போது பாகுசேர் மொழியினும் பதறியே பர்தம் வாங்கத் தோகைமா மயிலென் றெண்ணித் தோடர்தரா மீண்டதன்றே.

(இ-ள்) வானமளாவிய மேடைமீதில் எனது தலைவியான மங்கைப்பருவமுடையவள் நின்று உலாவுகையில் ஒப்பற்ற பூர்ணசந்திரனென்று நினைத்து (நவக்கிரகத்திலொன்றாகிய) இராகுவென்னும் கரும் பாம்பானது வந்து நெருங்கப் பால்போலும் மொழியையுடையவள் மனம் பதறித் தனது பாதங்கள் வருந்த நடக்கையில் (அவள சாயலைக் கண்டு) மயிலெனப் பயந்து திரும்பிவிட்டது. எ-று. (101)

சலதாரை வீழும்நீரும் சாகரந் தன்னைச் சார்ந்தால்
குலமென்றே கொள்வதல்லாற் குரைகடல் வேறுப்ப துண்டோ
புலவர்கள் சபையிற் கூடிப் புன்கலியாளர் சார்ந்தால்
நல மென்றே கொள்வதல்லா னலில்வரோ பெரியோர் குற்றம்.

(இ-ள்.) சலதாரையில் ஒழுகும் நாற்றமுள்ள தண்ணீரும் சமுத்திரத்தில் புகுந்தால் அதைத் தன்னினமென்று ஏற்றுக்கொள்ளுமல்லாமல் வெறுத்துத் தள்ளுவதுண்டோ இல்லை. (அதுபோல) பெரிய வித்வான்கள் சபையில் நிரம்பிய நூற்றேசர்வியில் லாத அற்ப கவிஞர்கள் வந்து சேர்ந்தாலும் கற்றவர்களென்று ஏற்றுக் கொள்வா ரல்லாமற் குற்றஞ் சொல்லார்கள். எ-று. (102)

கா ரேனுங் குழல்கடப்பிக் கடுஞ்சிலை வாளிதப்பி
மே மரேன வளர்ந்துநின்ற வேழத்தின் கோதேப்பி
தா ருறு கரியரோமச் சங்கிலி வழியே சென்று
சீரி யனெனவளர்ந்த செல்வனல் குலிற்கை வைத்தான்.

(இ-ள்) கூந்தலாகிய மேகத்துக்கும், புருவமாகிய வில்லம்புகளுக்கும், மகாமேரு போன்ற ஸ்தனங்களாகிய யானைத் தந்தங்களுக்குத் தவறி உரோமமாகிய சங்கிலியின் வழியே சென்று மேன்மையாய்

வளர்ந்த செல்வத்தையுடைய எனது நாயகனைவன்
அல்குலாகிய பாம்பின் படத்திற் கரங்களைச் செலுத்
தினான். எ-று. (103)

உண்டதை யொழிக்கும் வாசலோரம் நீரொழித்து மேல
வண்டலு மழுக்குஞ் சேறுமுதரமு மாறு வாசல்
உண்டத னிருப்பைக் கண்டுபெருங் களியுள்ளங் கொண்டு
கண்டன ரிளைஞ ரெல்லாங் கதியெனக் கருதுவாரே.

(இ-ள்.) உண்ட உணவுகளை ஜீரணிக்கச் செய்து
வெளியிற்றள்ளும் குதவாயலை யடுத்து உவர் நீரொழு
கச் சேறனைய வழக்குறத் திரண்ட ரத்தம் மாறாத
வாசல் ஒன்றுண்டு. அதனிருப்பைப்பார்த்துப்
பெருத்த சந்தோஷத்தை மனதிற் கொண்டு வாலிபர்
இதுவே மோட்சமென்று கருதுகின்றார்கள். எ-று.

கரந்தோருவன் கணைதோடுக்க மேற்பறக்கும் ராசாளி கருத்
துங்கண்டே, உரந்துசிறு கானகத்தி லுயிர்ப்புற பேதனைக்
குறைக்குங் காலை, விரைந்துவிடந் தீண்டவுயிர் விமேவேடன்
கணையால்வல் லாறுமவீழ்ந்த, தரன்செயலே யாவதல்லாற் றன்
செயலா லாவதுண்டோ வறிவுள்ளோரே.

(இ-ள்) ஒரு காட்டில் ஒளித்திருந்து வலிய
கணை தொடுக்கும் வேடனைக் கண்டு பயந்து பறந்த
புருக்கள் இரண்டில் ஆண் புருவானது பெண் புரு
வைப் பார்த்துத் தம்மை பட்சிக்கக் கருதி பூமியில்
வேடனிருக்கிறான், ஆகாயத்தில் இராஜாளிப் பட்சி
பறக்கின்றது, யாது செய்வோமென்று விசனப்பட;
அந்தச் சமயத்தில் அவ்வேடனைப் புதரிவிருந்த
பாம்பு கடித்து அதனால் அவன்றக்க; அவன் கை
வில்லிவிருந்த அம்பு விடுபட்டு மேற்பறந்த ராஜாளி
யைக் கொன்று வீழ்த்தியதென்றால் எல்லாம் கடவுள்
செயலாலாவதல்லாமல் தன் செயலாலொன்றுமில்லை.

கோல்லுலை வேற்கயற் கண்கொவ்வை யங்கனி வாய்மாதே
நல்லணி மெய்யிற் பூண்டு நாசிகாபரண மீதீற்
சோல்லலிற் குன்றிதேடிச் சூடிய தேன்னே வேன்றன்
மெல்லியல் கண்ணுமவாயு புதைத்தனள் வேண்முத் தேன்றன்

(இ-ள்) கொல்லனுலையிற் காய்ச்சிக் கூர்மை
செய்த வேலாயுதத்தையும், கெண்டைமீனையு மொத்த
கண்களும், கொவ்வைப்பழம்போன்ற சுவந்த
வாயினையுமுள்ள பெண்ணே! நல்ல ஆபரணங்களைத்
தேகத்திலணிந்து, நாசியினாபரணத்தில் குற்றம்
பொருந்திய குன்றுமணியைப் புனைந்தது யாது
காரண மென்ன அப்பெண்ணைவள் வெட்கித்
தனது கண்ணையும் செவ்வாயையும் மூடிக்கொண்டு
இது குன்றி மணியன்று; வெள்ளைமுத்தென்று
சொன்னாள். எ.று.

(106)

-தலைவன் கூற்று.

க வி நீ லை த் து னை .

அருகிலிவளருகிலிவ ளருகில்வரவுருங்
கரியகுழன்மேனியிவள் கனகமயில்சாயல்
பெரியதனமிடைசிறிது பேதையிவளையோ
தேருவிலிவணின்ற நிலைதெய்வமெனலாமே.

(இ-ள்.) கறுப்புநிறம்பொருந்திய கூந்தலையும்
அழகிய மேனியையும், கான மயிலைப்போலுஞ்
சாயலையும், பாரித்த ஸ்தனங்களையும், சிறுத்த
இடையினையுமுடைய பெண்ணைவள் பக்கத்தில்வர
மனமானதுருகும். ஐயோ! வீதியில் இவள் நிற்கும்
நிலையை நோக்கில் உண்மையாக ஒரு தெய்வப்பெண்
ணென்றே மயங்கிச் சொல்லுதல் வேண்டும். (107)

பாங்கிக் கூற்று.

அலகுவாள்வழி யாயிழைநன்னுதற்
றிலகங்கோண்டேதிர் சேஞ்சிலைமாரனுங்
கலகமேசெயுங் கண்ணிதுவாமேன
மலரம்பைந்தையும் வைத்துவணங்கினான்.

(இ-ள்.) வாளாயுதத்தையொத்த கண்ணுடைய
எங்கள் கன்னியினது நல்ல நெற்றியிலுள்ள பொட்டி
னழகைச் செவ்விய வில்லையுடைய மாரன் கண்டு
கலகம் விளைக்கும் கண்ணோவென்று நினைத்துத் தன்
மலரம்புகளைந்தையும் அவள் முன் வைத்து வணங்கினான். ஏ-று. (108)

குரங்கு நின்று கூத்தாடிய கோலத்தைக் கண்டே
அரங்கு முன்புநாய் பாடிக்கொண்டாடியது போல்
கரங்க ணீட்டியே பேசிய கசடரைக் கண்டு
சிரங்க ளாட்டியே மெச்சிடு மறிவிலார் செய்கை.

(இ-ள்.) குரங்கு கூத்தாடிநின்ற அழகைப்
பார்த்து ஒரு நாய் தானும் ஆடக் கருதி ஊழைப்
பாட்டால் வீதியில் ஆடியதுபோல் கைகளை நீட்டிப்
பேசும் மூடர்களைக் கண்டு மெச்சித் தலைகளையாட்டித்
தங்களைத் தாங்களே மெச்சிக்கொள்வது அறிவற்றார்
தொழில். ஏ-று. (109)

அறுசேடியாசிரிய விருத்தம்.

வில்லது வளைந்த தேன்றும் வேழம் துறங்கிற் றேன்றும்
வல்லியம் பதுங்கிற் றேன்றும் வளர்கடா பிந்திற் றேன்றும்
புல்லர்தஞ் சொல்லுக் கஞ்சிப் போறுத்தனர் பெரியோ ரேன்றும்
நல்லதேன் றிருக்க வேண்டாம் நஞ்சேனக் கருத லாமே.

(இ-ள்) வில் வளைந்து கொடுத்தல், யானை நித்
திரை செய்தல், புலி பதுங்குதல், கிடாய் பின் வாங்கு
தல், கீழ்மக்கள் சொல்லுக்குப் பயந்து பெரியார்

பொறுமையோ டிருத்தல், இவைகள் யாவையும் நன்மை என்று நினைக்கக்கூடாது, முடிவில் அவை விஷமென்றே சிந்திக்கவேண்டும். எ-று. (110)

சலந்தனிற் கிடக்கு மாமை சலத்தை விட்டகன்ற போது கோலைபுரி வேடன் கண்டு கூறையிற் கொண்டு செல்ல வலுவினா லவனை வேல்ல வகையொன்று மில்லை யென்றே கலையேலி காகஞ் செய்த கதையென விளம்பு வோமே.

(இ-ள்.) தண்ணீரிலிருந்து ஓர் ஆமை கரையில் வந்த பொழுது அதைக் கொல்லுந் தொழிலையுடைய ஒரு வேடன் பார்த்துப்பிடித்து வலையிலிட்டுக்கொண்டு போக, அந்த ஆமைக்குப் பிராணசிநேகிதமாயிருந்த மாணும் எலியும் காகமும் தங்கள் வல்லமையினால் அவ்வேடனைச் செயிக்க யாதொரு வகையிலு முடியாதென்று நினைத்துத் தந்திரத்தால் ஆமையைத் தப்பு வித்த கதைபோலாகும் நீ செய்த காரியம். எ-று. இது பஞ்ச தந்திரக்கதை. (111)

நிலமதிற் குணவான் ரோன்றி னீள்குடித் தனரும் வாழ்வார் தலமெலாம் வாசந் தோன்றும் சந்தன மரத்திற் கோப்பாம் நலமிலாக் கயவன் ரோன்றி னன்குடித் தேசம் பாழாங் குலமெலாம் பழுது செய்யுங் கோடரிக் காம்பு நேரம்.

(இ-ள்.) உலகத்தில் நல்ல குணமுடையவனாய் ஒருவன் பிறந்தால் அவனால் அவன் குல முழுவதும் வாழ்வையுடையும், சந்தன விருகடிம்போல எத்திசையிலும் புகழ் மணக்கும். நன்மையில்லாத கீழ்மகனாய் உதித்தாலவன் குலமும் தேசமும் பாழுடையும் கோடரிக் காம்புபோல் தன் ஜாதிக்கும் என்றுமழியா ஈனங்களுண்டாக்குவான். எ-று. (112)

விபசாரத்தைக் கொண்ட புருடபாரியர்களுக்குள் நடந்த

சம்பாஷணையைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

எண்சீர்க்கழி செடிவாசிரிய விருத்தம்.

உயிரனையா னுடன்கலந்த வுளவறிந்தீண் டேனை மணந்தோ
னுடன்றிச் செய்கை, செயலெனை யென் றிலைமறைகா யெனத்
தணவா தந்தவிரு வகையுந் தீதேன், றயில்விழியாய் மயற்பொழு
தூழ்வலித் தேனினும் டேண் மதியே னதுவு மூழின், இயலென
வள் ளுவருரைத் தார் சான்று நீயெனப் புகன்றே னின்புற் றுனே.

(இ.ள்.) வேல்போலுங் கூரிய கண்களையுடைய
தோழியே! எனதுயிரினுஞ் சிறந்த சோரநாயகனிடத்
தில் நான் கூடிக் குலாவி வரும் மர்மத்தை எனது
சொந்தநாயக னறிந்து இலைமறைவுகாய்மறை வென்
றில்லாமல் என்மேற் கோபங்கொண்டு இப்படிப்
பட்ட தகாத காரியம் செய்யத் துணிந்தமைக்குக் கார
ணம் யாதென்று கேட்க, அப்போது நான் உண்
டென்பதும் இல்லையென்பதுமாகிய இரண்டு காரி
யங்களும் குற்றமாகவே முடியுமென்றெனக்குள்
யோசித்துக் காமம் பொதுவென்றும் தலையிலெழுதிய
எழுத்துத் தவருதென்றும் சொன்னேன். அவர்
முன்னிலு மதிக கோபங்கொண்டு விதியை மதியால்
வெல்லக்கூடாதாவென்ன, அதற்கு ஐயோ! என்புத்தி
பெண் புத்தியல்லவா ஆண் மக்களுக்குள் சிறந்த புத்
தியும் ஊழின்படியே நடக்குமென்று பெரியோர் கட
டனையிட்டிருக்கிறார்களே. மேலும், இதற்குச் சாட்சி
தாங்களே பிரத்தியட்சமாகவிருக்க வேறு தேடுவா
னேன் என்றேன். அதைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தனர்
இதை நீ அறிவாயாக. என்று.

கட்பிடைக் குய்யம் வைத்தார் பிறர்மனை நலத்தைச் செய்வார்
கற்புடை காமத் தீயார் கன்னியை விடுக்கி னோரும்
அட்டே னஞ்சு கின்றே ராயுளும் கொன்று நின்ற
குட்டனோய் நரகில் வீழ்ந்து குளிப்பவ ரிவர்கள் கண்டாய்.

(இ-ள்.) சினேகத்தில் வஞ்சகம் செய்தவரும்,
அயலான் மனைவி இன்பத்தை யிச்சித்தவரும், காமாக்
கினியால் வருந்துகின்ற கன்னியை அவளிஷ்டந்
தணியக் கலவாதவரும், கொல்லுந் தொழிலை மேற்
கொண்ட போர்க்களத்தில் பயந்தோடுபவரும் (ஆகிய
இவர்கள்) குஷ்டவியாதியை யடைந்த கருநாள்
உலகத்தில் துன்பத்தை யனுபவித்துப்பின்பு நரகத்
தில் விழுவார்கள். ஏ-று.

மதியிலா மறையோன் மன்னன் மடந்தையை வேட்கையாலே
குதுவது காலந்தன்னிற் றேஷமேன் றரைத்தே யாற்றில்
புதுமையா யெடுத்தபோது பெட்டியிற் புலிவா யாலே
அதிருடன் அடியுண்டன்றே யருநர கடைந்தான் மாதோ.

(இ-ள்.) விவேகமற்ற ஓர் பிராமணன் தன்னி
டத்தில் கல்விபயின்று வந்த இராஜகுமாரத்தியின்
மீது விடாமோகங்கொண்டு அவள் புஷ்பவதியான
காலம் மிகவுந்தோஷமுடையதென்று உடனே அவ
ளைப் பேழையிலடக்கஞ் செய்து நதி பெருகிய நீரோட்
டங்களில் விட்டு விட வேண்டுமென்று அவள் தந்
தையாகிய அரசனுக்குத்தெரிவித்து அவ்வாறே
செய்வித்துப்பின்பு, தான் அந்தப்பெட்டியைத்தேடிக்
கொண்டு ஆற்றோரமாகச் சென்று ஓரிடத்திலப் பெட்
டியைக்கண்டு அதையெடுத்து ஆசையுடனே திறக்க,
முன்னமே வேட்டையாடி வந்த வேறொரு அரசன்
அப்பெட்டியைப் பார்த்தெடுத்துத் திறந்து அதற்குள்
ளிருந்த கன்னிகையை அழைத்துக்கொண்டு வேட்

டையில் அகப்பட்ட புலியை அதிற் போட்டுப் பூட்டிப் பழையபடி ஆற்றில் விட்டுவிட்டான். ஆதலால் அப் பெட்டிக்குள் இருந்த புலி அப்பிராமணனை அடித்துக்கொல்ல அதனாலிற்று நாசத்தை யடைந்தான்.

மையது வல்லியம் வாழ் மலைக்குகை தனிற் புகுந்தே ஐயமும் புலிக்குக் காட்டி யடவியிற் றுரத்துங்காலை பையவே நரிக் கோளாலே படுபொரு ளுணரப்பட்ட வெய்யவம் மிகுந்தானே கொன்றிட வீழ்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) ஓர் ஆட்டுக்கிடாவானது புலியிருக்கும் படியான ஒரு குகைக்குட் புகுந்து அப்புலியை ஒரு விதமாய் மிரட்டுகிற காலத்தில் எதிரில் வந்த ஒரு நரியின் கோளாலே அப்புலியானது உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு அவ்வாட்டின் மேல் பாய்ந்து கொல்ல ஆட்டுக்கிடா இறந்தது. ஏ-று. (116)

மங்கை சைகை சொர்கேட்டு மன்னர்புகழ் தசரதனு மரணமானான், சேங்கமலச் சீதை சொல்லைச் சீராமன் கேட்டவுடன் சேன்றான் மான்பின், தங்கையவள் சொர்கேட்ட ராவணனுங் கீளையோடு தானு மாண்டான், நங்கையர் சொர்கேட்ப தெல்லாம் கேடுவரும் பேருலகோர் நகைப்பார் தாமே.

(இ-ள்.) அரசர் புகழும் தசரதன் கைகேசியென்னும் மனைவி சொர்கேட்டு மரணமடைந்தான். ஸ்ரீராமபிரான் ஜானகி சொர்கேட்டு மான்பின் சென்று வருந்தினான். இராவணன் தன் தங்கையாகிய சூர்ப்ப நகையின் சொர்கேட்டுத் தன் சுற்றத்தோடு மாண்டான். ஆதலால் ஸ்திரீகள் சொர்கேட்ப தெல்லாம் துன்பத்திற்கே இடமாகும். உலகத்தவரும் அத்தகையாரை நோக்கி நகைப்பார்கள். ஏ-று. (117)

ஆதியா மிருவர் நட்புக் கவமதிப் புறவவர்க்குள்
சூதினால் கபடஞ்செய்து துணைபிரிக் தீவே ரென்றால்
வேதியன் பவனவாயில் வேசைதாய் பச்சை நாவீ
யூத்யகதை போலாகு மருநர கேய்து வாரே.

(இ-ள்.) முதலில் ஒற்றுமையான சிநேகிதத்தைக்
கொண்டிருந்த இருவருள் ஒருவரை மற்றொருவர்
அவமதிக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அதற்குரிய
வஞ்சகங்கள் பலவாகச் செய்து அதனால் பகை
நேர்ந்து ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிவது, ஒரு தாசி
யானவள் தன் மகளோடு இணைபிரியாது கூடிக்
குலாவி வந்த ஒரு பிராமணனுடைய குய்யத்தில் பச்
சைநாவியை வைத்துதிய கதையை யொப்பாகும்.
எ-று. இக்கதை சிந்தாமணியிலுள்ளது. (118)

அருமையும் பெருமைதானு மறிந்துடன் பவேர் தம்மால்
இருமையு மொருமையாகு மின்புறற் கேது வுண்டாம்
பரிவிலாச் சகுனிபோலப் பண்புகேட் டவர்க டம்மால்
ஒருமையி னிரடமெய்து நரகமே யுயரு மன்றே.

(இ-ள்.) ஒருவருடைய அருமை பெருமைகளை
யறிந்து உடன்பாடுடன் சிநேகஞ் செய்வார்களாகில்
இம்மை மறுமையிருமையினும் ஒரே விதமான இன்
பத்தையடைவதற் கேதுவுண்டாகும். சகுனியைப்
போல் அன்பில்லாமல் துர்க்குணங் கொண்டவர்க
ளின் சிநேகத்தால் மென்மேலும் பாவங்களே அதி
கப்பட்டு நரகவேதுவே யுண்டாகும். எ-று. (119)

ஒருவனே யிரண்டு யாக்கை யூன்போதியான நாற்றம்
உருவமும் புகழ்மாத் மதற்குள் நீயின்ப முற்று
மருவிய யாக்கை யிங்கே மாய்ந்திடு மற்றியாக்கை
திறமதா யுலகமேச்சச் சிறந்துபின் னிற்கு மன்றே.

(இ-ள்) உலகத்தில் மனிதர்களுக்குப் பொய்யுடம்பென்றும், புகழுடம்பென்றும் இரண்டு உடம்புகளுண்டு, அவற்றுள் இவ்வுலக வின்பங்களை நுகர்வதற்கேதுவாகிய நாற்றம் பொருந்திய மாமிச பிண்டமாகிய பொய்யுடம்பு இவ்வுலகத்திலேயே நினைவின்றி மாய்ந்து விடும், புகழுடம்போவெனில், இம்மை மறுமைக்கேதுவாய் என்றுமழியாமல் உலகமெங்கும் சிறந்த கீர்த்தியோடு நிலைநிற்கும். எ-று.

கவி விருத்தம்.

வேலியானது பயிர்தனை மேய்ந்திட வித்த்தாற்
காலனானவ னுயிர்தனைக் கவர்ந்திட நினைத்தால்
ஆலமன்னையர் பாலகர்க் கருத்துவ ரானால்
மேலிதோர்த்துடன் யார்கோலோ விலக்குவர் வேந்தே.

(இ-ள்.) ஓ அரசனே! காவலாக ஏற்பட்ட வேலியே பயிரையுண்ணவும், எமன் உயிர்களைக் கவரவும், கொடிய விஷத்தைத் தாய்மார்களே பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டவும் நினைப்பார்களாகில் இதையறிந்து தடுப்பவர் யார். எ-று.

(121)

அறசீரடியாகிய விருத்தம்:

அறங்கேடு நிதியுங் குன்று மாவியு மாயுங் கால
நிறங்கேடு மதியும் போது நீண்டதோர் நரகிற் சேர்க்கு
மறங்கேடு மறையோர் மன்னன் வணிகர்நல் லுழவோ ரென்றுங்
குலங்கேடு வேசை மாதர் குணங்களை விரும்பி னோர்க்கே.

(இ-ள்.) சாந்தகுணமுள்ள வேதயர், அரசர், வைசியர், உழவினர் என்னும் ஜாதிகளினுயர்வைக் கெடுக்கத் தகக பரத்தையரை இச்சித்தவர்களுக்குத் தருமம் கெடும், செல்வங்குறையும், உயிரழியும், தேக காந்திமாவும், புத்தியுங் கெட்டுப் பல ஊழக்காலம் வரை நீண்ட நரகத்தையடைவார்கள். எ-று. (122)

இரண்டு சகோதரிகள் தங்களிடம் வந்த இரண்டு
தலைவர்களைப் பற்றிக் கூறியது.

கட்டளைக் கலித்துரை.

அரவிந்த நண்பன் சுகன்றம்பி மைத்துனன் அண்ணன் கையில்
வரமுந்தி யாயுதம் பூண்டவன் காணுமற் றங்க வனே
பரமன்றி கிரியை யேந்தி யமைந்தன் பகைவன் வேற்பை
புரமென் றேதேத்தவன் மாற்றுன்றன் சேவக னெண் டொடியே.

(இ-ள்.) தங்காய்! என் வீட்டிற்கு வந்தவன்
தாமரைக்குச் சிநேகிதனாகிய சூரியன், அவன் புத்தி
ரன் கர்ணன், அவன் தம்பி அர்ச்சுனன், அவ்வர்ச்சு
னன் மைத்துனன் கிருஷ்ணன், அக்கிருஷ்ணன்
தமையன் பலராமன், அப்பலராமன் கையிலுள்ள
ஆயுதம் கலப்பையைப் பூண்டிருப்பவனாகிய எருமைக்
கிடா என்றறிவாயாக வென்று உன் வீட்டிற்கு வந்த
வன் யாரென்று கேட்க தடக்காய்! சிவபெருமான்
வசிக்கும் கயிலைமையை யெடுத்த ராவணன், அவ்வி
ராவணனுக்குப்பகைவனாகியபூநீராமபிரானுக்கு தாசத்
கூவம் பூண்டவனும், அவ்விராவணனோடு பகைத்து
எதிர்த்தவனும் பர்வதங்களையெல்லாம் இலேசாகப்
பேர்த்தெடுத்தவனுமாகிய ஆஞ்சநேயன் எனவே
அவன் வகுப்பிற்சேர்ந்த குரங்கென்றறிவாயாக.எ-று.

இரண்டு நண்பர்கள் தங்கள் கலவிசெய்த மங்கையர்கள்

இயல்பைக் கூறியது.

சங்கரன்றேவி துறையன் மனைவி தனக்கு முன்னும்
மங்கைய ரேறிய வாகனங் காணுமற் றங்கவளோ
கோங்கை களீரைந் துடையவ ளாயிக் குவலயத்தில்
எங்குந் திரியும் வயிரவ மூர்த்தியென் றேகிணையே.

(இ-ள்.) ஒருவன் மற்றொருவனைப்பார்த்து
தண்பனே! நீ கலந்த மங்கை எத்தன்மையாளென;-

சிவபெருமானுக்கு நாயகியாகிய பார்வதி, அப் பார்வதியின் தமையன் விஷ்ணு, அவ்விஷ்ணுவின் மனைவி இலக்குமி, அவ்விலக்குமிக்கு முன்பிறந்தவள் மூதேவி, அம்மூதேவியானவ னேறிய வாகனமாகு மெனவே கழுதை யென்று கூற, அதைக்கேட்ட மற்றவன் நான் கலந்த மங்கையோவெனில் வயிரவக் கடவுளின் வாகனமாயும் பத்து முலைகளையுடைய வளாயும் ஊரெங்குந்திரிகிற நாயென்று அறிவாயாக.

இந்திரன் பதங்கள் குன்று மிறையவர் பதங்கண் மாறு
மந்திர நிலைகள் பேற மறுகயல் வறுமை யாதும்
சந்திரன் கதிரோன் காயுந் தரணியிற் றேய மாளும்
அந்தணர் கருமங் குன்றில் யாவரே வாழ்வார் மண்ணில்.

(இ-ள்.) வேதியர்கள் தாங்கள் செய்யத்தக்க கிரியைகளைச் செய்யாதொழிந்தால் இந்திரனது செல்வங்கள் குறையும், இராசாக்கள் வாழ்க்கையும் மாறும், மந்திரமலைகளானது நிலைகளும் பெயரும், எவ்விடங்களிலும் வறுமை மிகுதியாகும், சந்திர சூரியர்களும் நிலைகெடுவார்கள், பூவுலகமெல்லாம் பொலிவிழந்து நிற்கும், உலகில் வாழத்தக்கவர் யார்?

தலைவிகற்று.

என்னனைக் கன்று முத்தினைக் குனிக்கு மிறையனை யனைக் குமே யன்று, மன்னனைக் கன்று பின்னனைக் குதவா ரவன்புளால் வருந்திவா வேனோ, முன்னனைக் கோன்று பின்னனைப் புரந்த முதுபகை வன்பிதா வறமல், கன்னனைக் கோன்று விசயனைப் புகழ்ந்த கவுத்துவ ராமகிருஷ்ணயனே.

(இ-ள்.) என் தாய்க்கு மாத்திரமல்லா முத்துக் குத் தாயான கரும்பை வில்லாக வளைக்கும் மன்மதனுக்குத் தாயாகிய இலக்குமிக்குப் பிறப்பிடமான

சமுத்திரத்தாலும் பெற்ற தாய்க்கே யல்லாமல் பின் வளர்த்த தாய்க்கு முதலாக வலிய குயிற்பட்சியாலும் துன்பமுற்று வாட்டமடைவனே; இராமாவதாரத்தில் மூத்தவனாகிய வாலியைக்கொன்று இனையவனாகிய சுக்ரீவனை ரட்சித்தபழமையான பகையை அவன் தந்தையான இந்திரனடையாமல் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கர்ணனைக் கொன்று அர்ச்சுனை ரட்சித்த கௌஸ்தவாபரணமணிந்த இராமகிருஷ்ணனே.

கவுத்தவம் என்பது கபடமென்னும் பொருளுக்கும் இடமாயிருப்பொருளாயிற்று. (126)

நேரிசை வெண்பா.

டண்டளருக் கோபறவை பாவத்திற் கோரிலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டக்கா னாற்காலி—தீண்புலியை
ஆள்வார் மதுரை யழகியசோக் கர்க்கரவம்
நீள்வா கனநன் னிலம்.

(இ-ள்.) நற்குணமுள்ளவருக்கு ஈ (கொடு) பாவச் செய்கைக்கு அஞ்சு (பயப்படு) நண்பற்றவரைக் காணில் விலகு (நீங்கு) வலிமிகுந்த உலகத்தை யாளும்படியான மதுரை சோமசுந்தரேசருக்குப் பணிவிடைசெய்; அரவம் நீள்வாகன நன்னிலம் என்றதில் அரவம்-பணி, வாகனம்-விடை, நிலம்-செய் எனவே பணிவிடை செய் என்பது பொருள்.

மும்மூர்த்திகளின் உணவாதிகளைப்பற்றிக் கூறியது.

சிறுவ னனைபயறு செந்நெற் கடுகு
மறிதிகிரி தண்டு மணிநூற்—பொறியரவம்
வேற்றேறு புள்ளன்னம் வேதனரன் மாலுக்குக்
கற்றழம் பூவே கறி.

(இ-ள்) பிரமனுக்குப் பயறு கறியும், செந்நெல் உணவும், தண்டம் ஆயுதமும், உபவீதம் பூஷணம்

மும், அன்னம் வாகனமும், தாமரை வசிக்குமிடமாம்; விஷ்ணுவுக்கு வெண்ணெய்கறியும், பூமி உணவும், சக்கரம் ஆயுதமும், கவுத்வம் ஆபரணமும், கருடன் வாகனமும், கடல்வசிக்குமிடமுமாம்; சிவபெருமானுக்குப் பிள்ளை கறியும், விஷம் உணவும், மான் ஆயுதமும், சர்ப்பம் பூஷணமும், ரிஷபம் வாகனமும், திருக்கலை வசிக்குமிடமாம். எ-று. (128)

சிரம்பார்த்தா னீசனயன் றேவிதனைப் பார்த்தான்
கரம்பார்த்தான் செங்கமலக் கண்ணன்—உரஞ்சேர்
மலைவெளுத்த திண்புயத்து வண்ணன் பூராமன்
கலைவெளுத்த நேர்த்திதனைக் கண்டு.

(இ-ள்.) சிவன் தலையைப் பார்த்தான், பிர்மாதன் மனைவியைப் பார்த்தான், சிவந்த தாமரை போலுங் கண்ணன் தன் கையைப் பார்த்தான், பல முடைய மலையையும் வெளுக்கச் செய்யும்படியான பயமுடைய பூராமனென்னும் பெயருடைய வண்ணன் வஸ்திரம் வெளுத்துக்கொடுத்த நேர்த்தியைப் பார்த்த உடனே அதிசயமடைந்து. எ-று. (129)

கரியோன்று பொன்மிகும்பை யேறக்கற்றவர் சூழ்ந்து தோழ
எரியென்னும் செல்வென் றுலாத்தினி லேறி யிருண்டமஞ்ச
சோரிகின்ற நாகயின் சோற்றினி லேறித் தொடர்ந்துவர
கரியோன்று சோந்தக் கனலேறி வந்துநுங் களத்தே.

(இ-ள்.) யானை உருவமைந்த கணபதி பெருச்சாளி யிலேறியும், கல்விமான்கள் சூழ்ந்து துதிக்க முருகக்கடவுள் மயிலேறியும், சூழ்கொண்ட மேகங்கள் படர்ந்து மழை பொழிகின்ற பருவத்தி லுற்பவித்த உமாதேவி அன்னப் பட்சியிலேறியும், சம்பு நந்தியிலேறியும் நம்மிடத்தே வந்தார்கள். எ-று.

பொன்மிகும்பை - பெருச்சாளி, எரியென்னும்
செல்வன்-முருகன், துலா - ஸ்நானக்கூட்டம், மயூ-
ரம் - மயில், நாகமின்-வரையுமை, சோறு-அன்னம்,
சொந்தக் கனல் - நந்தி, (நந்தி) இது நந்தி எனப்
பொருள் தந்தது. (130)

ஒருபாதி மால்கோள மற்றொருபாதி யுமையவள் கோண்
டிருபா தியாலு மிறந்தான் புராரி யிருந்தியோ
பெருவாரிதியிற் பிறைவான் ற் சர்ப்பம் பிலத்திற் கற்ப
தருவான் போஜகோடை யுன்கையோ டென்கையோ தந்தனனே.

(இ-ள்.) ஒரு பாகத்தை விஷ்ணு கொள்ளவும்
மற்றொரு பாகத்தை உமையவள் கொள்ளவும் ஆக
இரண்டு பாகத்திலும் திரிபுர சம்மார கர்த்தனான
சிவன் இறந்து போனான்; சங்கநிதி வானத்திலும்
ஆதிசேடன் பாதாளத்திலும் புகுந்து போஜமா
ராஜனே கற்பகவிருகூடம்போலும் கொடைத்தன்மை
உன் கையிலும் தன் கேயிலேந்திய ஓட்டை என்
கையிலும் பிரமன் கொடுத்தான். எ-று. (131)

கம்பமத கடகளிற்றான் றில்லைவாமுங் கணபதிதன் பெரு
வயிற்றைக் கண்வொடி, யும்பரேல்லாம் விழித்திருந்தா ரயில்வேற்
சேங்கை யுடையவறு முகவனுங்கண் ணீராருனான், பம்புசடர்க்
கண்ணனுமோ நஞ்சுண்டான் மால் பயமடைந்தா னுமையுமுடல்
பாதியானான், அம்புவியைப் படைத்திவே தவமதேயென் றயனு
மன்ன மிறங்காமலலை கின்றுனே.

(இ-ள்.) மும்மதங்களோடு கூடிய யானை முக முடையவராய்த் திருத்தில்லையிலமரும் கணபதியினுடைய பெருவயிற்றைப் பார்த்துப் பயந்து தேவர்கள் இமையா திருந்தார்கள். வேலாயுதத்தைக் கையில் வைத்திரானின்ற ஆறு முகன் கண்ணீராறானான். பொருந்திய அக்கினிக் கண்ணையுடைய சிவன் விஷத்தை யுண்டான். மகாவிஷ்ணு பயமடைந்தான். உமாதேவியும் தேகம் பாதியானாள். பிர்மா உலகத்தைப் படைத்திடுதல் வீணென்று அன்ன மிறங்காமல் அலைந்தான். எ-று. (132)

இமையா திருத்தல் - கண்ணசையா திருத்தல், ஈராறு-பன்னிரண்டு, பயம் - ஜலம், அன்னம்-ஓதி மம். இவைகள் இயற்கையா யுள்ளதை வியந்து புதுமையாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும் கேக்கவந்த களங்கம்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தையும் புகட்டி வைக்குங் கடாரம்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழியடைக்குங் கபாடங்
காமமே யனைத்தினையும் பகையாக்கிக் கழுத்தரியங் கத்திதானே.

(இ-ள்.) பெண்கள் மயக்கமாகிய காமமே ஜாதி நெறியையும் நன்மையையும் கெடுத்துவிடும்படியான குற்றம். வறுமைகளை நிறைத்து வைத்திருக்கும் பொக்கிஷம். முக்தி மார்க்கத்திற்கெல்லாம் வழியடைத்திருக்குங் கதவு. அனைவரையும் பகையுண்டாக்கிக் கழுத்தறுக்கத்தக்க வாளாயுதமாம். எ-று.

கவிவிருத்தம்.

தடாதரி தண்ணுடைய பேரிகை சல்ல ரிடக்கை
கடாக மெங்கணு மதிர்ந்திட ஒலித்திடக் காணல்
விடாத நாணகன் றன்னிய புருடனை விழித்தே
அடாது செய்த மங்கையர் வகையோலித்தல் போலாமால்.

(இ-ள்.) பம்பை, மத்தளம், பேரிகை, சல்லாரி,
இடக்கை, நகார் முதலிய வாத்தியங்க ளதிர்ந்திட
சப்தித்தலைப் பார்த்தலானது விடக்கூடாத வெட்கம்
நீங்கி அன்னிய நாயகனை இச்சித்துப் பொருந்தாத
காரியத்தைச் செய்த பெண்களினது இயற்கைக்
குணங்கள் ஒன்றாகக் கூட்டங்கூடிச் சப்தித்தலைக்
கேட்டது போலாம். ஏ-று. (134)

வேறு.

தண்ணீரின் றாள்புளியுப்பு தாளிதம்பாத்திர மிதேஷ்டம்
தாம்புநீர்தோற்ற மூன்றுகோலாடை சக்கிமுக்கியுங் கைராந்தல்
கண்டகங்காண்பான் பூசைமுஸ்தீபு கழற்குடையேவல் சிற்றண்டி
கம்பளியூசி னூலடைக்காய்ப்பைக் கரண்டகங் கண்டமேற்றங்குதி
துண்டமுடியகாய்கரண்டிநல்லெண்ணெய்த் துட்டுடன்பூட்டுமேகத்
சோல்லியதெல்லாங் குறைவறத்திருத்தித் தொகுத்துகப்பலவினு
மமைத்துப்

பெண்கேணையோ டெய்துவானெனாய்ப் பெருநிலை நீர்நிழல்விறகு
பிரஜையுந்தங்குமிடஞ்சமைத்துண்டு புறப்படல்யாத்திரைக்கழகே.

(இ-ள்.) அரிசி, மிளகுப்பொடி, புளி, உப்பு, மிகுதியான தாளிமை பதார்த்தக்கறி வடகம், கயிறு, தண்ணீர் அளவறிய ஊன்றுகோல், வஸ்திரங்கள், சக்கிழுக்கி அல்லது நெருப்புண்டாக்குங் கருவி, கைராந்தல், அரிவாள், பாதரட்சை, குடை, வேலையாள் சிற்றுணவு அல்லது பலகாராதிகள், கம்பளி, ஊசி, நூல், எழுத்தாணி, ஊறுகாய்த்துண்டு, கரண்டி, நல்லெண்ணெய், துட்டு, பூட்டு, கத்தி இவை முதலாகச் சொல்லப்பட்டவைகளெல்லாம் குறையில்லாமல், திருத்தத்தோடு பலவகைகளிலுஞ் சேகரித்து வஸ்திரங்கள் துணையோடு, சரியான வாகனத் தோடு பெருத்த நிலையான நிலம், நல்ல நிழல், விறகு, ஜனங்கள் தங்குமிடங்கண்டு சமைத்துண்டு, பிரயாணஞ் செய்தல் யாத்திரைக்காரருக் கழகாம். எ-று. (135)

விவேகசிந்தாமணி மூலமும்-உரையும்

10974

முற்றிற்று.

அறிவிப்பு

பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வேண்டிய, உரை வகையறாக்களும் சிறுவர்களுக்குத்தகுந்த கதைப் புஸ்தகங்களும், அட்டண்டென்ஸ் ரிஜிஸ்டர், அட்மிஷன் ரிஜிஸ்டர், ஸ்டூடென்ஸ் நோட், கணக்கு நோட், மேப்டிராயிங் நோட், பாக்கெட் டைரி, கியாலண்டர், நாவல், கதை, பாட்டு புஸ்தகங்களும், செளகரியமான விலைக்கு எங்களிடம் கிடைக்கும்.

இத்துடன் எமது ஈசன் அச்சாபீஸில், கைதேர்ந்த வேலையாட்களைக் கொண்டு நூதன முறையில், கலர் ஜாப் வேலைகளும், சிறந்த லாபுக், குறிப்பு, சிட்டை, பேரேடு, முதலிய பைண்டிங் வேலைகளும், சினிமா போஸ்டர், கலர் போஸ்டர் முதலிய அச்ச வேலைகளும் குறித்த நேரத்தில் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் குறைந்த சார்ஜில் செய்து கொடுக்கக்கூடும்.

A. S. ஜெகதீசக்

பிரின்டர் & பப்ளி

வடக்காவணிமூலவீதி,